Josh McDowell
Mai mult decât un simplu tâmplar

CUPRINS:

Prefaţă.

Cu aproape 2000 de ani în urmă, Isus Şi-a făcut intrarea în rasa umană, într-o mică aşezare evreiască. El a fost membrul unei familii sărace dintr-un grup minoritar, trăind în una din cele mai mici ţari ale lumii. El a trăit aproximativ treizeci şi trei de ani, dintre care numai ultimii trei au cuprins activitatea Sa publică.

Totuşi, oamenii de pretutindeni îşi aduc aminte de El. Data ziarului nostru de dimineaţă sau anul de publicaţie al unui manual universitar aduc mărturie cu privire la faptul că Isus a trăit una din cele mai semnificative vieţi din câte au fost trăite vreodată.

Remarcabilul istoric H. G. Wells a fost întrebat odată: "Cine a lăsat cea mai permanentă impresie asupra istoriei?" El a replicat că, dacă este să judecăm măreţia unei persoane pe bază de standarde istorice, "Isus se situează pe primul loc".

Istoricul Kenneth Scott Latourette spunea: "Odată cu trecerea secolelor, se adună tot mai multe dovezi cu privire la faptul că, măsurat după efectele pe care le-a produs în istorie, Isus a trăit viaţa cea mai influentă din câte s-au trăit vreodată pe această planetă. Şi această influenţă pare a fi în continuă creştere”.

Ernest Renan făcea următoarea observaţie: „Isus a fost cel mai măreţ geniu religios care a trăit vreodată. Frumuseţea Lui este eternă şi domnia Lui nu va avea sfârşit. Isus este unic în toate privinţele şi nimic nu poate fi asemănat cu El. Întreaga istorie este de neconceput fără Cristos”.

CAPITOLUL 1

Ce-L face pe Isus atât de diferit?

Cu câtva vreme în urmă, vorbeam în faţa unui grup de studenţi în Los Angeles şi am adresat întrebarea: "Cine este, după părerea voastră, Isus Cristos?" Răspunsul lor a fost că El ar fi un mare lider religios. Sunt de acord,

Isus Cristos a fost un mare conducător religios. Eu cred însă că El a fost mult mai mult decât atât.
De-a lungul veacurilor, oamenii s-au deosebit prin răspunsul pe care l-au dat la întrebarea: "Cine este Isus?" De ce atât de multe discuţii asupra acestei persoane? Cum se face că numele Lui, mai mult decât cel al oricărui alt lider religios, produce tulburare? Cum se face oare că atunci când vorbeşti despre Dumnezeu oamenii nu par a fi ofensaţi, dar de îndată ce pomeneşti numele lui Isus, de cele mai multe ori, ei încearcă să schimbe subiectul, sau devin defensivi?
Am început să-i vorbesc despre Isus unui şofer de taxi din Londra, şi reacţia lui a fost: "Nu-mi place să vorbesc despre religie, şi mai ales despre acest Isus”.
Prin ce se deosebeşte Isus de ceilalţi lideri religioşi? Cum se face că numele lui Buda, Mahomed sau Confucius nu-i tulbură pe oameni? Motivul este că niciunul dintre aceştia nu a pretins a fi Dumnezeu, în afară de Isus. Acesta este faptul care-L face pe E! atât de diferit de toţi ceilalţi. Oamenii care L-aucunoscut pe Isus şi-au putut da seama de îndată că El făcea cu privire la Sine afirmaţii cu totul uimitoare. Era cât se poate de clar că aceste pretenţii îl identificau ca fiind mai mult decât un profet sau un simplu învăţător. El a pretins în mod deschis a fi Dumnezeu. El a pretins a fi singura cale spre o relaţie cu Dumnezeu, singura sursă de iertare a păcatelor şi singurul mijloc de mântuire. Pentru mulţi oameni, aceste afirmaţii par a fi exclusive, prea înguste ca să le poată accepta. Totuşi, ceea ce contează este nu ceea ce vrem noi să gândim sau să credem, ci mai degrabă, cine a pretins Isus a fi?
Ce ne spun documentele Noului Testament în această privinţă? Auzim adesea expresia "divinitatea lui Isus Cristos". Aceasta înseamnă că Isus Cristos este Dumnezeu.
A. H. Strong, în cartea Systematic Theology (Teologie sistematică) îl defineşte pe Dumnezeu ca fiind "spiritul infinit şi perfect, în care toate lucrurile îşi au originea, suportul şi sfârşitul”. Această definiţie a lui Dumnezeu este acceptată de toţi teiştii, inclusiv musulmanii şi evreii. Teismul învăţă că Dumnezeu este un Dumnezeu personal şi că universul a fost conceput şi creat de către El. Dumnezeu susţine şi guvernează universul în prezent. Teismul creştin adaugă la definiţia de mai sus: "...şi care s-a întrupat în Isus din Nazaret”.
Isus Cristos este de fapt în acelaşi timp un nume şi un titlu. Numele "Isus" derivă de la forma greacă a numelui Jeshua sau Joshua, însemnând "Iehova-Mântuitorul" sau "Domnul ne mântuieşte”. Titlul de "Cristos" este derivat de la cuvântul grecesc pentru Mesia (sau evreiescul Mashiach – Daniel 9:26) şi înseamnă: "Unsul". Două funcţii, aceea de împărat şi aceea de preot, sunt implicate în folosirea titlului de "Cristos". Acest titlu declară că Isus este preotul promis şi împăratul profeţiilor Vechiului Testament. Această afirmaţie joacă un rol crucial în dobândirea unei înţelegeri corecte cu privire la Isus Cristos şi la creştinism.
Noul Testament ni-L prezintă în mod clar pe Cristos ca fiind Dumnezeu. Numele atribuite Lui în Noul Testament sunt de aşa natură, încât ele i-ar

putea fi atribuite numai lui Dumnezeu. De exemplu, Isus este numit Dumnezeu în următoarele expresii: "Aşteptând fericita noastră nădejde şi arătarea marelui nostru Dumnezeu şi Mântuitor, Isus Cristos" (Tit 2:13; compară cu Ioan 1:1, Evrei 1:8, Romani 9:5, 1 Ioan 5:20-21). Scriptura Îi atribuie lui Isus caracteristici pe care nu le poate avea decât Dumnezeu. Isus ne este prezentat ca existând prin Sine Însuşi (Ioan 1:4, 14:6); omniprezent (Matei 28:20, 18:20); atotştiutor (Ioan 4:16, 6:64, Matei 17:22-27); omnipotent (Apocalipsa 1:8, Luca 4:39-55, 7:14-15, Matei 8:26-27); deţinând viaţa în Sine (1 Ioan 5:11,12,20, Ioan 1:4).

Isus a primit slava şi închinarea ce I se cuvine numai lui Dumnezeu. Într-o confruntare cu Satana, Isus a zis: "Este scris: „Domnului Dumnezeului tău să te închini şi numai Lui să-I slujeşti" (Matei 4:10). Şi totuşi, Isus a primit închinare ca Dumnezeu (Matei 14:33, 28:9), ba uneori chiar a pretins acest lucru (Ioan 5:23, compară cu Evrei 1:6, Apocalipsa 5:8-14).

Cei mai mulţi din urmaşii lui Isus au fost evrei devotaţi, care credeau în singurul Dumnezeu adevărat. Ei erau monoteişti până în măduva oaselor; şi totuşi, ei au recunoscut în Cristos pe Dumnezeul întrupat. Datorită educaţiei sale rabinice extensive, Pavel ar fi fost cel mai puţin înclinat să-I atribuie lui Isus calităţi divine şi să se închine acestui tâmplar din Nazaret, numindu-L Domn. Şi totuşi,aceasta este tocmai ceea ce el a făcut. El a recunoscut pe Mielul lui Dumnezeu (Isus) ca Dumnezeu, atunci când a spus: "Luaţi seama la voi înşivă şi la toată turma peste care v-a pus Duhul Sfânt episcopi, ca să păstoriţi Biserica Domnului, pe care a câştigat-o cu însuşi sângele Său" (Faptele Apostolilor 20:28).

Petru a mărturisit, după ce Cristos i-a pus întrebarea cu privire la identitatea Sa: "Tu eşti Cristosul, Fiul Dumnezeului Celui viu" (Matei 16:16). Isus nu a răspuns declaraţiei lui Petru încercând să-i corecteze concluzia, ci recunoscând validitatea şi sursa acesteia: "Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea şi sângele ţi-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri" (Matei 16:17).

Marta i-a zis lui Isus: "Cred că Tu eşti Cristosul (Mesia), Fiul lui Dumnezeu" (Ioan 11:27).

Apoi îl avem pe Natanael, care socotea că nimic bun nu poate ieşi din Nazaret. El a recunoscut că Isus era "Fiul lui Dumnezeu. Împăratul lui Israel" (Ioan 1:49).

În timp ce Ştefan era ucis cu pietre, el "se ruga şi zicea: „Doamne Isuse, primeşte duhul meu!”" (Faptele Apostolilor 7:59). Scriitorul epistolei către Evrei îl numeşte pe Cristos Dumnezeu, atunci când scrie: "Pe când Fiului i-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci”" (Evrei 1:8).

Ioan Botezătorul a anunţat venirea lui Isus, spunând că "Duhul Sfânt s-a pogorât peste El în chip trupesc, ca un porumbel. Şi din cer s-a auzit un glas, care zicea: „Tu eşti Fiul Meu Preaiubit: în Tine îmi găsesc toată plăcerea Mea!”" (Luca 3:22)

Apoi mai avem, desigur, mărturisirea lui Toma, aşa-numit necredinciosul. El reprezintă foarte bine poziţia multor studenţi din zilele noastre. El a declarat: "Dacă nu voi vedea în mâinile Lui semnul cuielor şi dacă nu voi pune degetul

meu în semnul cuielor şi dacă nu voi pune mâna mea în coasta Lui, nu voi crede”. Eu îl înţeleg pe Toma cât se poate de bine. El şi-a zis: "Ei bine, nu în fiecare zi înviază cineva din morţi şi nu ţi-e dat prea adesea să întâlneşti pe cineva care pretinde a fi Dumnezeul întrupat. Eu am nevoie de dovezi”. Opt zile mai târziu, după ce Toma îşi verbalizase îndoielile cu privire la Isus în faţa celorlalţi ucenici, "pe când erau uşile încuiate, a venit Isus, a stătut în mijloc şi le-a zis: „Pace vouă!” Apoi, El i-a zis lui Toma: „Adu-ţi degetul încoace şi uită-te la mâinile Mele; şi adu-ţi mâna şi pune-o în coasta Mea; şi nu fi necredincios, ci credincios.” Drept răspuns, Toma I-a zis: „Domnul meu şi Dumnezeul meu!”. „Tomo, i-a zis Isus, pentru că M-ai văzut, ai crezut. Ferice de cei ce n-au văzut şi au crezut.”" (Ioan 20:26-29). Isus a acceptat declaraţia lui Toma cu privire la Sine, ca fiind Dumnezeu. El îl mustră pe Toma pentru necredinţa lui, dar nu pentru închinarea pe care i-o aduce.

La acest punct, cineva ar putea obiecta că toate acestea sunt referinţele altora cu privire la Cristos, şi nu declaraţiile Lui Însuşi. Acuzaţia care se aduce adesea în sălile de curs este că oamenii din timpul Lui L-au înţeles pe Isus în mod greşit, la fel ca şi noi, creştinii de astăzi. Cu alte cuvinte, Isus nu a pretins de fapt a fi Dumnezeu.

Ei bine, eu cred că a făcut-o, şi mai cred că divinitatea Lui reiese în mod evident de pe paginile Noului Testament. Referinţele sunt nenumărate, şi înţelesul lor este cât se poate de clar. Un om de afaceri, care a cercetat Scripturile pentru a verifica dacă Isus a pretins sau nu a fi Dumnezeu, a declarat: "Oricine poate citi Noul Testament fără a vedea că Isus a pretins a fi Dumnezeu, trebuie să fie la fel de orb ca şi un om care, aflându-se în mijlocul naturii într-o zi senină, ar pretinde că nu vede soarele”.

În Evanghelia lui Ioan găsim o confruntare între Isus şi nişte iudei. Aceasta a fost stârnită de faptul că Isus vindecase pe un slăbănog în ziua de sabat, spunându-i să-şi ridice aşternutul şi să umble. "Din pricina aceasta, iudeii au început să-L urmărească pe Isus şi căutau să-L omoare, fiindcă făcea aceste lucruri în ziua sabatului. Dar Isus le-a răspuns: „Tatăl meu lucrează până acum; şi Eu, de asemenea lucrez”. Tocmai de aceea căutau şi mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua sabatului, dar şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său şi se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu” (Ioan 5:16-18).

Cineva ar putea spune: "Ei uite, Josh, şi eu pot spune „Tatăl meu lucrează până acum şi eu de asemenea lucrez”. Şi ce-i cu asta? Această afirmaţie nu dovedeşte nimic”. Atunci când studiem un document, trebuie să luăm în consideraţie limbajul, cultura şi în mod deosebit persoana sau persoanele în cauză. În acest caz, avem de-a face cu cultura ebraică, iar persoanele în cauză sunt lideri religioşi evrei. Haideţi să vedem cum au înţeles aceşti evrei remarca lui Isus, cu 2000 de ani în urmă, în propria lor cultură. "Tocmai de aceea căutau şi mai mult iudeii să-L omoare, nu numai fiindcă dezlega ziua sabatului, dar şi pentru că zicea că Dumnezeu este Tatăl Său şi se făcea astfel deopotrivă cu Dumnezeu" (Ioan 5:18). Cum se explică reacţia lor atât de dramatică?

Cauza este aceea că Isus a spus: "Tatăl Meu", şi nu "Tatăl nostru", şi a mai adăugat: "...lucrează până acum". Folosirea de către Isus a acestor două expresii îl făcea egal cu Dumnezeu, fiind implicat într-o activitate asemănătoare cu a lui Dumnezeu. Evreii nu se adresau lui Dumnezeu cu expresia "Tatăl meu", sau, dacă o făceau, ei adăugau "care eşti în ceruri". Totuşi, Isus n-a făcut aşa. El a făcut o afirmaţie pe care evreii n-au putut s-o înţeleagă greşit, atunci când L-a numit pe Dumnezeu "Tatăl Meu". Isus a mai spus că în timp ce Dumnezeu lucrează, El, Fiul, lucrează de asemenea. Din nou, evreii au înţeles implicaţia, şi anume că El pretindea a fi Fiul lui Dumnezeu. Ca rezultat al acestor afirmaţii, ura evreilor a sporit şi mai mult. Dacă la început ei căutau doar să-L persecute, acum s-a trezit în ei dorinţa de a-L ucide.

Isus nu numai că a pretins a fi egal cu Dumnezeu ca Tatăl Său, dar a susţinut de asemenea a fi una cu Tatăl. În timpul Sărbătorii Înnoirii, în Ierusalim, nişte conducători religioşi evrei L-au abordat pe Isus, chestionându-L cu privire la pretenţia Sa de a fi Cristosul. Isus Şi-a încheiat replica, spunându-le: "Eu şi Tatăl una suntem” (Ioan 10:30). Atunci, iudeii iarăşi au luat pietre ca să-L ucidă. Isus le-a zis: „V-am arătat multe lucrări bune, care vin de la Tatăl Meu; pentru care din aceste lucrări aruncaţi cu pietre în Mine? Ei I-au răspuns: "Nu pentru o lucrare bună aruncăm noi cu pietre în Tine, ci pentru o hulă şi pentru că Tu, care eşti un om, Te faci Dumnezeu" (Ioan 10:31-33).

Ne-am putea întreba, de ce oare a existat o reacţie atât de puternică la cuvintele lui Isus cu privire la unitatea Sa cu Tatăl? O implicaţie interesantă a acestei fraze apare atunci când studiem textul în limba greacă. Învăţatul grec A. T. Robertson scrie că acest cuvânt "una", are în greacă forma neutră, indicând nu o unitate în personalitate sau scop, ci mai degrabă o unitate în "esenţă sau natură". Robertson mai adaugă: "Această afirmaţie precisă reprezintă apogeul pretenţiilor lui Isus cu privire la relaţia dintre Sine (Fiul) şi Tatăl. Ea a stârnit din partea fariseilor o ură necontrolată”.

Este evident faptul că în minţile celor care au auzit această afirmaţie n-a existat nici o îndoială cu privire la faptul că Isus pretindea a fi Dumnezeu. Astfel, Leon Morris, directorul colegiului Ridley din Melbourne, scrie: "Evreii n-au putut interpreta cuvintele lui Isus altfel decât ca blasfemie şi au trecut la acţiune, luându-I judecata în propriile lor mâini. Fusese scris în lege că blasfemia (hula) trebuia să fie pedepsită prin uciderea cu pietre (Levitic 24:16). Dar aceşti oameni nu aveau de gând să permită procedurii de cuviinţă a Legii să-şi desfăşoare cursul. Ei nu se gândeau să pregătească o învinuire, pe baza căreia autorităţile să treacă apoi la acţiunea de cuviinţă. În furia lor, ei se pregăteau să fie în acelaşi timp judecători şi călăi”.

Isus a fost ameninţat cu uciderea cu pietre pentru "blasfemie". Iudeii au înţeles fără îndoială învăţăturile Lui, dar, ne-am putea întreba, s-au oprit ei oare să cântărească dacă pretenţiile Lui erau adevărate sau nu?

În nenumărate rânduri, Isus s-a referit la Sine ca fiind una în esenţă şi natură cu Dumnezeu. El a afirmat cu tărie: "Dacă M-aţi cunoaşte pe Mine, aţi cunoaşte şi pe Tatăl Meu" (Ioan 8:19); "Şi cine Mă vede pe Mine, vede pe Cel ce M-a trimis pe Mine" (Ioan 12:45); "Cine Mă urăşte pe Mine, urăşte şi pe

Tatăl Meu" (Ioan 15:23); "Pentru ca toţi să cinstească pe Fiul cum cinstesc pe Tatăl. Cine nu cinsteşte pe Fiul, nu cinsteşte pe Tatăl care L-a trimis" (Ioan 5:23), etc. Aceste referinţe indică în mod clar faptul că Isus S-a socotit a fi mai mult decât un om; El era egal cu Dumnezeu. Aceia care spun că Isus a avut doar o legătură mai intimă şi mai apropiată cu Dumnezeu decât alţi oameni, trebuie să ia în considerare următoarea afirmaţie: "Dacă nu Mă cinstiţi pe Mineaşa cum îl cinstiţi pe Tatăl, înseamnă că ne necinstiţi pe amândoi".

În timp ce ţineam o prelegere la un curs de literatură de la o universitate din Virginia, un profesor m-a întrerupt cu observaţia că singura Evanghelie în care Isus a pretins a fi Dumnezeu este Evanghelia lui Ioan, care a fost scrisă ultima. El a mai spus apoi că Marcu, primul dintre evanghelişti, nu menţionează niciodată pretenţia lui Isus de a fi Dumnezeu. Era evident că acest om nu citise încă Evanghelia lui Marcu sau, dacă o citise, nu-i acordase prea multă atenţie.

Ca răspuns, am deschis Biblia la Evanghelia lui Marcu. Acolo îl găsim pe Isus pretinzând a fi în stare să ierte păcatele. "Când le-a văzut Isus credinţa, a zis slăbănogului: „Fiule, păcatele îţi sunt iertate”" (Marcu 2:5; vezi de asemenea Luca 7:48-50). Conform legii mozaice, acesta era un lucru pe care numai Dumnezeu îl putea face; Isaia 43:25 restricţionează acest prerogativ, atribuindu-L în exclusivitate lui Dumnezeu.

Cărturarii se întrebau: "Cum vorbeşte omul acesta astfel? Huleşte! Cine poate să ierte păcatele, decât numai Dumnezeu?" (Marcu 2:6). Isus a întrebat apoi, ce este mai uşor să spui: "Păcatele îţi sunt iertate" sau să spui unui olog: "Scoală-te şi umblă"?

Conform cu Wycliffe Commentary, aceasta este o întrebare fără răspuns. Ambele afirmaţii sunt la fel de uşor de făcut; dar pentru a o pronunţa pe oricare din ele cu autoritatea de a o pune în aplicare, se cere o putere supraomenească. Desigur, pentru un impostor care ar căuta să scape nedescoperit, prima ar fi mai uşoară. Isus însă a trecut la vindecarea bolii, pentru ca oamenii să ştie că El are autoritatea să-i trateze şi cauza”. Ca urmare, El a fost acuzat deblasfemie de către conducătorii religioşi. Lewis Sperry Chafer scrie că "Nici un om de pe pământ nu are autoritatea şi nici dreptul să ierte păcatele. Nimeni nu poate ierta păcatul în afară de Acela, împotriva căruia toţi au păcătuit. Când Cristos a iertat păcatele oamenilor, aşa cum a făcut-o, El nu exersa un prerogativ uman. Din moment ce nimeni în afară de Dumnezeu nu poate să ierte păcatele, înseamnă că Cristos, care a făcut acest lucru, era Dumnezeu”.

Acest concept al iertării mi-a dat destul de multă bătaie de cap într-o vreme, deoarece nu-l puteam înţelege. Într-o zi, la un curs de filosofie, răspunzând unei întrebări în legătură cu divinitatea lui Cristos, am citat versetele de mai sus, din Evanghelia lui Marcu. Un comentariu al unui asistent mi-a stimulat gândirea, conducându-mă la concluzia că faptul că Cristos a fost în stare să ierte păcatele îi demonstrează divinitatea. Comentariul asistentului fusese că Isus ar fi putut să-i ierte pe oameni, dar acest fapt n-ar demonstra că El ar fi pretins a fi Dumnezeu. În timp ce mă gândeam la spusele asistentului, m-a

şocat faptul că liderii religioşi au reacţionat atât de puternic împotriva spuselor lui Cristos. "Da – ar putea spune cineva – te iert". Dar acest lucru îl poate face numai persoana împotriva căreia ai greşit. Cu alte cuvinte, dacă tu păcătuieşti împotriva mea, eu pot să-ţi spun: "Te iert”. Dar nu aşa stau lucrurile în cazul lui Cristos. Paraliticul păcătuise împotriva lui Dumnezeu, şi acum, Isus, cu autoritatea Sa proprie, îi spune: "Păcatele îţi sunt iertate”. Da, noi putem ierta injuriile aduse nouă înşine, dar nimeni în afară de Dumnezeu nu poate să ierte păcatele săvârşite împotriva lui Dumnezeu. Ori tocmai aceasta este ceea ce a făcut Isus.
Nu este de mirare că evreii au reacţionat astfel atunci când un tâmplar din Nazaret a făcut o afirmaţieatât de îndrăzneaţă. Această putere a lui Isus de a ierta păcatele este o indicaţie surprinzătoare a faptului că El exersa prerogative care îi aparţin în exclusivitate lui Dumnezeu.
Tot în Evanghelia lui Marcu mai este înregistrată relatarea cu privire la judecata lui Isus (14:60-64). Această procedură penală reprezintă una din cele mai clare referinţe cu privire la pretenţia lui Isus de a fi Dumnezeu. "Atunci, marele preot s-a sculat în picioare în mijlocul adunării, a întrebat pe Isus, şi I-a zis: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturisesc oamenii aceştia împotriva Ta?” Isus tăcea şi nu răspundea nimic. Marele preot L-a întrebat iarăşi, şi I-a zis: „Eşti tu Cristosul, Fiul Celui Binecuvântat?”. „Da, sunt – i-a răspuns Isus – şi veţi vedea pe Fiul Omului şezând la dreapta puterii şi venind pe norii cerului.” Atunci marele preot şi-a rupt hainele şi a zis: „Ce nevoie mai avem de martori? Aţi auzit hula. Ce vi se pare?” Toţi L-au osândit să fie pedepsit cu moartea”.
La început, Isus a refuzat să răspundă, aşa încât marele preot L-a pus sub jurământ. Fiind sub jurământ, Isus trebuia să răspundă (şi ce bine-mi pare c-a făcut-o!). El a răspuns la întrebarea "Eşti Tu Cristosul, Fiul Celui Binecuvântat?" spunând: "Da, sunt”.
O analiză a declaraţiei lui Cristos arată că El a pretins a fi Fiul Celui Binecuvântat (Dumnezeu) Cel care avea să stea la dreapta puterii, şi Fiul omului, care va veni pe norii cerului. Fiecare din acestea reprezintă câte o afirmaţie mesianică distinctă. Efectul cumulativ al acestor trei afirmaţii este semnificativ. Sinedriul – curtea supremă evreiască – a înţeles toate aceste pretenţii, şi marele preot, ca răspuns, şi-a sfâşiat hainele, spunând: "Ce nevoie mai avem de martori?" Ei înşişi auziserămărturia din gura Lui. Şi astfel, Isus a fost acuzat pe baza cuvintelor rostite de El însuşi.
Robert Anderson subliniază că: "Nici o altă mărturie nu este mai convingătoare decât aceea a unor martori ostili, şi faptul că Isus pretinsese a fi Dumnezeu este stabilit în mod incontestabil prin acţiunea duşmanilor Săi. Trebuie să ne amintim că evreii nu erau un trib de sălbatici neştiutori, ci un popor cu o cultură înaltă şi deosebit de religios; şi tocmai aceasta a fost acuzaţia pe baza căreia, în unanimitate, moartea Lui a fost decretată de către Sinedriu – marele lor consiliu naţional, compus din cei mai eminenţi dintre conducătorii lor religioşi, incluzând bărbaţi de talia lui Gamaliei şi a marelui său ucenic, Saul din Tars”.

Este clar deci că aceasta a fost mărturia pe care Isus a intenţionat s-o facă cu privire la Sine. Vedem de asemenea că evreii I-au înţeles pretenţia de a fi Dumnezeu. Astfel, existau două alternative: că pretenţiile Sale însemnau blasfemie sau că El era Dumnezeu. Judecătorii Săi vedeau lucrurile cât se poate de clar, atât de clar de fapt, încât L-au răstignit şi apoi L-au luat în batjocură, zicând: "S-a încrezut în Dumnezeu. Căci zicea: „Sunt Fiul lui Dumnezeu”" (Matei 27:43).
H. P. Swete explică semnificaţia sfâşierii veşmintelor de către marele preot: "Legea interzicea marelui preot să-şi sfâşie hainele pentru necazuri personale (Levitic 10:6,21:10). Dar atunci când îndeplinea funcţia de judecător, tradiţia îi cerea să-şi exprime în acest mod oroarea faţă de orice blasfemie rostită în prezent a lui. Uşurarea judecătorului aflat la ananghie este evidentă. Căci dacă dovezile demne de încredere întârziau să apară, necesitatea lor fusese acum suspendată: prizonierul se acuzase singur”.
Începem să observăm că aceasta nu a fost o judecată obişnuită, aşa cum scoate în evidenţă şi avocatul Irwin Linton: "Acesta este un caz unic între toate cazurile penale, deoarece aici obiectul acuzaţiilor constă nu în acţiunile, ci în identitatea acuzatului. Acuzaţia primară depusă împotriva lui Cristos, declaraţia sau mărturisirea, sau mai degrabă scena jucată în faţa curţii, pe baza căreia El a fost condamnat, interogatoriul din partea guvernatorului roman şi inscripţia şi proclamaţia de pe crucea Lui din timpul răstignirii – toate acestea se preocupau de o singură întrebare: aceea a adevăratei identităţii şi demnităţi a lui Cristos. „Ce credeţi despre Cristos? Al cui Fiu este El?”"
Gaynor, renumitul judecător de la tribunalul din New York, în comentariul său cu privire la judecata lui Isus, este de părere că blasfemia a fost acuzaţia adusă împotriva Lui înaintea Sinedriului. El spune: "Este evident din fiecare din relatările Evangheliilor, că aşa-zisa crimă pentru care Isus a fost judecat şi condamnat, a fost blasfemia: Isus a pretins a avea o putere supranaturală, ceea ce din partea unei fiinţe umane însemna blasfemie" (Ioan 10:33). (Gaynor se referă aici la faptul că Isus "S-a făcut pe Sine Dumnezeu", şi nu la ceea ce El a spus cu privire la Templu.)
În cele mai multe cazuri penale, oamenii sunt judecaţi pentru faptele pe care le-au săvârşit. Cristos însă a fost judecat pentru ceea ce a pretins a fi. Judecata lui Isus trebuie să fie suficientă pentru a demonstra în mod convingător faptul că El a pretins a fi Dumnezeu. Judecătorii Lui aduc mărturie cu privirela aceasta. Chiar în ziua răstignirii, duşmanii Lui au recunoscut că El prelinsese a fi Dumnezeul întrupat: "Preoţii cei mai de seamă, împreună cu cărturarii şi bătrânii, îşi băteau şi ei joc de El şi ziceau: „Pe alţii i-a mântuit, iar pe Sine nu se poate mântui; dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce şi vom crede în El! S-a încrezut în Dumnezeu; să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubeşte. Căci a zis: ‚Sunt Fiul lui Dumnezeu”” (Matei 27:41-43).

CAPITOLUL 2

Domn, înşelător sau lunatic?

Pretenţia clară a lui Isus la divinitate elimină tactica, atât de comună în zilele noastre, a scepticilor, care îl consideră pe Isus un om bun, moral, sau un profet care a spus o mulţime de lucruri profunde. Această concluzie este socotită atât de adesea ca fiind unica soluţie acceptabilă din punctul de vedere al ştiinţei, sau rezultatul evident al oricărui raţionament intelectual. Necazul este că mulţi oameni dau din cap în semn de aprobare, fără a observa falsitatea unei asemenea explicaţii.
Pentru Isus, ceea ce oamenii credeau cu privire la El era de o importantă fundamentală. Dacă este să ţinem seama de lucrurile pe care Isus le-a spus cu privire la Sine, nimeni nu poate ajunge la concluzia că El a fost un om moral sau un profet. Această alternativă nu îi este deschisă nimănui, şi Isus n-a intenţionat niciodată să creeze o asemenea impresie.
C. S. Lewis, fost profesor la Universitatea Cambridge, odată un agnostic convins, a înţeles această chestiune în mod foarte clar. El scrie: „Încerc aici să previn pe orişicine de a face afirmaţia atât de absurdă, pe care oamenii o fac adesea în legătură cu Isus: „Sunt gata să-L accept ca pe un mare învăţătormoral, dar nu-L pot accepta pretenţia de a fi Dumnezeu.” Aşa ceva nu poate fi afirmat. Unul care ar fi fost un simplu om şi ar fi spus lucruri de felul celora pe care le-a spus Isus, n-ar putea fi un mare învăţător moral. El ar trebui să fi fost fie un nebun – de calibrul unuia care se crede un ou clocit – fie un demon din iad. Trebuie să decizi: fie că acest om a fost şi este Fiul lui Dumnezeu, fie un înşelător sau ceva mal rău”.
Apoi, Lewis mai adaugă: "Poţi să-L încătuşezi ca pe un nebun sau poţi să-L scuipi şi să-L ucizi ca pe un demon sau poţi să-I cazi la picioare, numindu-L Domn şi Dumnezeu. Dar nu veni cu pretenţia absurdă ca El ar fi fost un mare învăţător al omenirii. El nu ne-a lăsat această alternativă şi nici n-a intenţionat s-o facă”.
F. J. A. Mort, care a investit 28 de ani de muncă într-un studiu critic al Noului Testament, scria: "Cuvintele Lui erau în aşa măsură parte şi expresie a Lui însuşi, încât ele n-ar avea nici un sens privite ca afirmaţii abstracte ale unui oracol divin sau ale unui profet. Scoateţi-L pe El, ca subiect primar (dar nu ultim) al fiecărei afirmaţii, şi ele toate se prăbuşesc în nonsens”.
În cuvintele lui Kenneth Scott Latourette, istoricul creştinsmului de la Universitatea Yale: "Nu învăţăturile Lui sunt cele ce-L fac pe Isus atât de remarcabil, cu toate că ele ar fi îndeajuns ca să-I acorde distincţie. Este combinaţia învăţăturilor cu Omul Însuşi. Cele două nu pot fi separate”.
"Trebuie să fie evident – concluzionează Latourette – pentru orice cititor atent al evangheliilor, că Isus s-a considerat pe Sine însuşi şi mesajul Său a fi inseparabile. El a fost un mare învăţător, dar El a fost mai mult decât atât. Învăţăturile Sale cu privire laÂmpărăţia lui Dumnezeu, la comportarea umană şi la natura lui Dumnezeu au fost importante. Dar ele n-ar putea fi separate de persoana Sa, fără a fi – din perspectiva Lui – total viciate”.
Isus a pretins a fi Dumnezeu. El nu ne-a lăsat o altă alternativă. Afirmaţiile Sale trebuie să fie sau adevărate sau false, aşa încât cercetarea lor merită o consideraţie serioasă. Întrebarea adresată de Isus ucenicilor: "Dar voi, cine ziceţi că sunt Eu?" (Matei 16:15) deschide câteva alternative.

În primul rând, să considerăm că pretenţiile Sale la dumnezeire au fost false. Dacă ele au fost false, atunci avem două şi numai două alternative. El a ştiut că ele erau false sau n-a ştiut acest lucru. Vom considera fiecare din aceste alternative în mod separat, examinând dovezile.

A FOST ISUS UN ÎNŞELĂTOR?

Dacă atunci când făcea aceste afirmaţii Isus ştia că nu este Dumnezeu, atunci El spunea o minciună, înşelându-şi urmaşii în mod deliberat. Dar dacă El a fost un înşelător, atunci El a fost şi ipocrit, deoarece le-a spus altora să fie cinstiţi cu orice preţ, în timp ce El însuşi învăţa şi trăia o minciună colosală. Mai mult decât atât, El ar fi fost un demon, deoarece le-a cerut altora să se încreadă în El pentru destinul lor etern. Dacă nu şi-ar fi putut dovedi afirmaţiile, ştiind acest lucru, atunci El ar fi trebuit să fie de o răutate inexprimabilă. În sfârşit, El ar fi trebuit să fie nebun, căci pretenţiile Lui de a fi Dumnezeu L-au dus la răstignire.

Mulţi oameni spun că Isus a fost un mare învăţător moral. Haideţi să fim realişti. Cum ar fiputut El să fie un mare învăţător moral şi în acelaşi timp să îi înşele pe oameni în mod conştient cu privire la cel mai important punct al învăţăturilor Sale – propria Sa identitate?

Trebuie să recunoaştem, în mod logic, că în acest caz El ar fi trebuit să fie un înşelător deliberat. Această imagine a lui Isus însă nu coincide cu ceea ce ştim despre El, fie din spusele Lui, fie din efectele pe care viaţa şi învăţăturile Lui le-au produs. Orişiunde Isus a fost proclamat, vieţile oamenilor au fost schimbate, naţiunile au fost transformate, tâlharii au devenit oameni cinstiţi, beţivii au fost vindecaţi de patimă, ura s-a transformat în dragoste şi nedreptatea în dreptate.

William Lakey, unul dintre cei mai renumiţi istorici ai Marii Britanii şi un oponent declarat al creştinismului instituţionalizat, scria: "I-a fost dat creştinismului să prezinte lumii un caracter ideal, care prin toate schimbările survenite în optsprezece veacuri de istorie a inspirat inimile oamenilor cu o dragoste pasionată, care s-a dovedit capabilă să acţioneze asupra tuturor timpurilor, naţiunilor, temperamentelor şi categoriilor sociale; el a fost nu numai cel mai înalt model de virtute, dar şi motivaţia cea mai puternică pentru practicarea ei. Simpla înregistrare a acestor trei ani scurţi de viaţă activă a făcut mai mult pentru regenerarea şi îmblânzirea umanităţii, decât toate discursurile filosofilor şi toate exortaţiile moraliştilor”.

Istoricul Philip Schaff spunea: "Această mărturie, dacă nu este adevărată, trebuie să fie curată blasfemie sau nebunie. Dar aceste ipoteze nu pot rezista nici o clipă în faţa purităţii morale şi a demnităţii lui Isus, revelate în fiecare cuvânt şi acţiune a Sa şi recunoscute prin consens universal.

Autoînşelarea într-o chestiune atât de crucială şi cu un intelect în toate privinţele atât de limpede şi de sănătos este în egală măsură de neconceput. Cum ar fi putut El fi un entuziast sau un nebun – El care nu şi-a pierdut nici o clipă echilibrul perfect al raţiunii – El, care a plutit senin deasupra tuturor necazurilor şi persecuţiilor, asemenea soarelui pe deasupra norilor – El, care a avut întotdeauna răspunsurile cele mai înţelepte la toate întrebările ispititoare, care Şi-a prezis în mod deliberat şi cu calm moartea pe cruce,

învierea a treia zi şi revărsarea Duhului Sfânt, fondarea Bisericii şi distrugerea Ierusalimului – preziceri care s-au împlinit literalmente? Un caracter atât de original, atât de complet, atât de uniform consistent, atât de perfect, atât de uman, şi totuşi, atât de cu mult mai presus de orice măreţie umană, nu poate fi nici cel al unui înşelător şi nici al unei ficţiuni. Căci în acest caz, aşa cum s-a afirmat, poetul ar trebui să fie mai mare decât eroul. Ar fi nevoie de mai mult decât un Isus pentru a inventa un asemenea Isus”.
În alt loc, Schaff aduce argumente convingătoare împotriva ideii că Cristos ar fi fost un înşelător: "Cum, în numele logicii, al bunului simţ şi al experienţei, ar putea un impostor, un înşelător egoist şi depravat, să inventeze şi să menţină în mod atât de consistent, de la început până la sfârşit, cel mai pur şi mai nobil caracter cunoscut în istorie, cu cel mai perfect aer de adevăr şi realitate? Cum ar fi putut El să conceapă şi să ducă la îndeplinire cu succes o operă de caritate fără egal, o magnitudine morală şi un caracter sublim şi să-Şi sacrifice întreaga viaţă pentru ele, în faţa celor mai puternice prejudecăţi ale neamului şi timpului Său?"
Dacă Isus a vrut ca oamenii să-L urmeze şi să creadă în El ca Dumnezeu, de ce S-ar fi dus El la neamul evreiesc? De ce s-ar fi făcut El cunoscut ca un tâmplar, într-o ţară atât de micuţă ca dimensiune şi populaţie şi atât de puternic ataşată de credinţa în unitatea indivizibilă a lui Dumnezeu? De ce nu s-ar fi dus El în Egipt, sau chiar mai mult, în Grecia, unde oamenii credeau într-o varietate de dumnezei şi în diverse manifestări ale acestora?
Unul care a trăit aşa cum a trăit Isus şi i-a învăţat pe alţii aşa cum a făcut-o El, şi care a murit aşa cum a murit Isus, n-ar fi putut să fie un înşelător. Ce alte alternative ne mai rămân?

A FOST ISUS UN LUNATIC?

Dacă este de neconceput faptul ca Isus să fi fost un înşelător, n-ar fi putut să fie El cel înşelat, crezând în mod greşit despre Sine că este Dumnezeu? La urma urmelor, este posibil să fii sincer şi în acelaşi timp greşit.
Trebuie să recunoaştem însă că atunci când un om pretinde a fi Dumnezeu, mai ales într-o cultură atât de puternic monoteistă, şi apoi le mai spune oamenilor că destinul lor etern depinde de credinţa lor în El, nu putem avea de-a face cu un zbor uşor al fanteziei, ci cu gândirea unui nebun în cel mai profund sens al cuvântului. A fost Isus o astfel de persoană? Cineva care ar fi pretins a fi Dumnezeu în acea cultură şi epocă ar fi asemenea unuia din zilele noastre, care s-ar crede Napoleon. Un astfel de om ar fi un nebun care se înşeală singur, trebuind să fie încarcerat, pentru a nu-şi produce vreun rău, lui însuşi sau altora. Totuşi, în Isus nu putem observa nimic dinabnormalităţile şi lipsa de echilibru care însoţesc de obicei asemenea fiinţe alienate. Echilibrul şi calmul Lui sufletesc ar fi de neexplicat dacă El ar fi fost un lunatic.
Noyes şi Kolb, într-un text medical, îl descriu pe schizofren ca pe o persoană mai degrabă autistă decât realistă. Schizofrenul doreşte să evadeze din lumea realului. Şi trebuie să recunoaştem: pretenţia de a fi Dumnezeu denotă desigur o tendinţă de izolare de realitate.

În lumina celorlalte lucruri pe care le cunoaştem în legătură cu Isus, este greu să ne imaginăm că El ar fi fost un tulburat mintal. Avem aici de-a face cu un om care a rostit cuvintele cele mai profunde care s-au auzit vreodată, învăţăturile Lui i-au eliberat pe mulţi din cei cu mintea încătuşată. Clark H. Pinnock se întreba: "S-a înşelat El oare cu privire la măreţia Sa? A fost El un paranoic, un autoînşelat, un schizofren? Din nou, capacitatea şi profunzimea învăţăturilor Lui sunt dovadă clară a unei sănătăţi mentale perfecte. Măcar de-am fi şi noi la fel de sănătoşi ca El!" Un student de la o universitate din California mi-a mărturisit că profesorul lui de psihologie afirmase la un curs: "Tot ce am de făcut, este să iau Biblia şi să le citesc pacienţilor mei pasaje din învăţăturile lui Isus. Acesta este singurul tratament de care au nevoie”.
Psihiatrul J. T. Fisher afirma: "Dacă ar fi să însumezi toate informaţiile conţinute în cele mai autorizate articole de psihologie şi psihiatrie în materie de sănătate mentală (eliminând excesele de limbaj şi făcând o sinteză a lor) şi dacă ar fi să iei aceste fragmente nealterate de cunoaştere ştiinţifică pură, exprimată în mod concis de către cei mai capabili dintre scriitorii existenţi, încă nu ai avea înfaţa ta o lucrare atât de completă şi de profundă cum este Predica de pe Munte, şi opera ta ar avea mult de suferit în urma oricărei comparaţii cu ea. Vreme de aproape 2000 de ani, lumea creştină a deţinut în mâinile ei răspunsul complet la toate căutările ei neobosite şi neroditoare. Aici. zace secretul unei vieţi împlinite, caracterizată prin optimism, echilibru şi mulţumire”.
C. S. Lewis scrie: "Dificultatea istorică de a acorda vieţii, cuvintelor şi influenţei lui Isus o altă explicaţie, care să fie mai completă decât explicaţia creştină, este de-a dreptul uriaşă. Discrepanţa dintre profunzimea şi echilibrul învăţăturilor Lui morale şi megalomania violentă care ar trebui să se ascundă în spatele învăţăturilor Lui teologice, dacă El n-ar fi fost cu adevărat Dumnezeu, n-a putut fi explicată niciodată în mod satisfăcător. Şi ca urmare, ipotezele necreştine s-au succedat unele după altele cu frecvenţa caracteristică nedumeririi”.
Philip Schaf motivează: "Este oare un asemenea intelect – limpede ca şi cerul, înviorător ca şi aerul de munte, ascuţit şi pătrunzător ca o sabie, cu totul sănătos şi viguros, întotdeauna gata şi întotdeauna stăpânit – pasibil de cea mai radicală şi cruntă autoînşelare cu privire la caracterul şi misiunea Sa? Absurdă imaginaţie!"
A FOST ISUS DUMNEZEU?
În ceea ce mă priveşte, eu nu pot crede că Isus ar fi fost un înşelător sau un lunatic. Singura alternativă care rămâne este că El a fost Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, aşa cum a pretins.
Când stau de vorbă cu cei mai mulţi dintre evrei, este foarte interesant să observ reacţia lor. De obicei ei spun că Isus a fost un conducător religios, un om moral şi neprihănit, un om bun sau un fel de profet. Când le pun în faţă pretenţiile pe care Isus le-a avut cu privire la Sine şi unele din ideile prezentate în acest capitol, privitoare la trilema: înşelător, lunatic sau Domn, şi când îi întreb dacă socotesc că Isus a fost un înşelător, răspunsul lor este un categoric: Nu! Apoi îi întreb: "Crezi că El ar fi fost un nebun?" Răspunsul

este: "Desigur că nu”. "Crezi atunci că El este Dumnezeu?" Şi înainte ca să-mi pot trage răsuflarea, răspunsul lor prompt este: "Nicidecum!" Şi totuşi, alte alternative nu mai există!
Întrebarea care se ridică în legătură cu aceste alternative nu este: care din ele este posibilă, ci mai degrabă, care este cea mai probabilă. Decizia ta cu privire la identitatea lui Isus nu trebuie să fie un exerciţiu intelectual neîntemeiat. Isus nu poate fi aşezat pe un raft, alături de marii învăţători morali ai omenirii. Aceasta nu este o alternativă valabilă. Fie este fie un înşelător, fie un nebun, fie Domn şi Dumnezeu. Tu trebuie să decizi. "Dar – aşa cum scrie apostolul Ioan – acestea au fost scrise pentru ca voi să credeţi că Isus este Cristosul, Fiul lui Dumnezeu, şi – ceea ce este mai important – crezând, să aveţi viaţa în Numele lui" (Ioan 20:31).
Dovezile sunt, fără îndoială, în favoarea adevărului că Isus este Dumnezeu. Totuşi, mulţi oameni resping aceste dovezi clare, din cauza aspectelor morale implicate într-o asemenea concluzie. Ei nu vor să-şi asume responsabilitatea de a-L numi Domn.

CAPITOLUL 3

Ce părere are ştiinţa?

Mulţi oameni încearcă să evite luarea unei decizii personale cu privire la Cristos, motivând că, atâta vreme cât nu poţi dovedi un fapt din punct de vedere ştiinţific, el nu poate fi adevărat sau vrednic de crezare. Astfel, din moment ce nimeni nu poate demonstra din punct de vedere ştiinţific divinitatea lui Isus sau faptul învierii Sale, oamenii din secolul al XX-lea nu pot să-L accepte ca Salvator, sau să creadă în învierea Sa.
Adesea, la cursurile de filosofie sau de istorie, sunt confruntat cu întrebarea: "Poţi să dovedeşti acest lucru din punct de vedere ştiinţific?" De obicei, răspunsul meu este: "Ei bine, nu. Eu nu sunt un om de ştiinţă”. După care aud întreaga audienţă şuşotind şi de obicei câteva voci pot fi auzite, spunând: "Atunci nu vorbi despre aceste lucruri" sau "Vezi, trebuie să accepţi totul prin credinţă" (aceasta însemnând pentru ei credinţă oarbă).
Recent, în timp ce călătoream spre Boston, am intrat în vorbă cu pasagerul de lângă mine despre motivele pe care le aveam pentru a crede că Cristos a fost Cel care a pretins a fi. Unul din membrii echipajului avionului a surprins o parte din discuţie în timp ce trecea pe lângă noi şi a intervenit, zicând: "Există o deficienţă în spusele dumneavoastră”. "Care anume?" – am întrebat. "Aceste lucruri nu pot fi dovedite din punct de vedere ştiinţific" – a răspuns el.
Mentalitatea la care s-a ajuns în lumea modernă este atât de uimitoare! Atât de mulţi oameni care trăiesc în secolul al XX-lea îmbrăţişează părerea că dacă un lucru nu poate fi dovedit din punct de vedere ştiinţific, el nu este adevărat. Ei bine, tocmai această pretenţie este falsă! Este cu neputinţă să demonstrezi ceva în legătură cu o persoană sau un eveniment din istorie. Trebuie să înţelegem aici diferenţa dintre dovezi ştiinţifice şi ceea ce numesc eu dovezi istorico-legale. Daţi-mi voie să explic aceste două noţiuni.
Dovezile ştiinţifice au la bază posibilitatea de a arăta că un anume fapt este real prin repetarea evenimentului în prezenţa persoanei care pune la îndoială

acel fapt. Aceasta cere condiţii anume, în care pot fi făcute observaţii, pe baza cărora se vor trage concluzii şi în care ipotezele empirice pot fi verificate.

"Metoda ştiinţifică, oricum ar fi definită, are la bază măsurători ale fenomenului şi experimente sau observaţii repetate”. Dr. James B. Conant, fost preşedinte al Universităţii Harvard, scria: "Ştiinţa este o serie interconectată de concepte şi scheme conceptuale care s-au dezvoltat pe bază de experimente şi observaţii, şi care se pot îmbogăţi în continuare în urma experimentelor şi a observaţiilor”. Testarea adevărului unei ipoteze prin folosirea experimentului controlat este una din tehnicile cheie ale metodei ştiinţifice moderne. De exemplu, dacă cineva spune: "Uleiul nu pluteşte deasupra apei", mă duc în bucătărie, umplu chiuvetacu apă şi torn deasupra câteva picături de ulei. Facem apoi observaţii, notăm rezultatele şi ipoteza este astfel verificată din punct de vedere empiric: uleiul pluteşte deasupra apei.

Acum, dacă metoda ştiinţifică ar fi singura metodă de dovedire a adevărului unui fapt, nu s-ar putea dovedi că ai fost prezent la prima oră de curs în această dimineaţă sau că ai luat masa de prânz. Aceste evenimente aparţin trecutului, şi cum timpul este ireversibil, este cu neputinţă ca ele să fie repetate într-o situaţie controlabilă.

Acum, iată ce se înţelege prin metoda istorico-legală, care constă în a arăta că un fapt este adevărat, deasupra oricărei îndoieli rezonabile. Cu alte cuvinte, verdictul este stabilit pe baza greutăţii dovezilor existente. Aceasta înseamnă că nu există nici o bază rezonabilă pentru vreo îndoială cu privire la acel fapt. Ea se bazează pe trei feluri de mărturii: mărturia orală, mărturia scrisă şi mărturia obiectuală (de exemplu: o puşcă, un glonte, un document scris). Folosind metoda istorico-legală de determinare a faptelor petrecute în trecut, ai putea dovedi cu destulă uşurinţă şi deasupra oricărei îndoieli rezonabile că ai fost prezent la cursuri în această dimineaţă: colegii tăi te-au văzut, ai luat notiţe şi profesorul îşi aminteşte de un răspuns pe care l-ai dat.

Metoda ştiinţifică poate fi folosită numai pentru a demonstra evenimente repetabile; ea nu este adecvată pentru dovedirea sau infirmarea multora din întrebările care se ridică în legătură cu o persoană sau un eveniment istoric. Metoda ştiinţifică nu ne poate ajuta să răspundem la întrebări, cum ar fi: "A trăit George Washington cu adevărat?" "A fost Martin Luther King un reformator al drepturilor civile?" "Cine a fost Isus din Nazaret?" "A fost Robert Kennedy juristsuprem al Statelor Unite?" "A înviat Isus Cristos din morţi?" Aceste întrebări se află în afara sferei dovezilor ştiinţifice şi trebuiesc abordate pe baza dovezilor istorico-legale. În alte cuvinte, metoda ştiinţifică, care se bazează pe observaţii, pe adunarea de date, pe formularea de ipoteze, pe deducţie şi verificare experimentală pentru a aflǎ şi a explica regularităţile empirice din natură, nu are răspunsurile finale la asemenea întrebări, cum ar fi: "Se poate dovedi faptul învierii?" sau "Poţi să dovedeşti că Isus este Fiul lui Dumnezeu?" Când oamenii apelează la metoda istorico-legală, ei trebuie să verifice în ce măsură mărturiile de care dispun sunt demne de crezare.

Un lucru care m-a atras în mod special a fost acela că credinţa creştină nu este o credinţă oarbă, ignorantă, ci mai degrabă o credinţă raţională. Ori de câte ori întâlnim în Biblie o persoană căreia i s-a cerut să exercite credinţă, aceasta a fost o credinţă inteligentă. Isus a spus (Ioan 8): "Veţi cunoaşte adevărul" (nu: "veţi ignora adevărul"). Cristos a fost întrebat: "Care este cea mai mare poruncă din Lege?" El a răspuns: "Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău cu toată inima ta şi cu tot cugetul tău”. Problema cu cei mai mulţi oameni este că ei se opresc la nivelul inimii. Faptele privitoare la persoana lui Cristos nu ajung niciodată la mintea lor. Noi am fost dotaţi cu o minte, pe care Duhul Sfânt a menit-o să fie mijlocul prin care să-L putem cunoaşte pe Dumnezeu, cu o inimă cu care să-L iubim şi cu o voinţă, prin care să-L alegem. Noi trebuie să funcţionăm în toate aceste trei dimensiuni pentru a avea o relaţie completă cu Dumnezeu şi pentru a-L glorifica. Nu ştiu cum stau lucrurile cu voi, dar în ce mă priveşte, inima mea nu se poate bucura de ceeace mintea respinge. Inima mea şi mintea mea au fost create să lucreze în armonie, împreună. Nimeni nu a fost chemat să comită sinucidere intelectuală atunci când şi-a pus încrederea în Cristos ca Salvator şi Domn.

În următoarele patru capitole vom arunca o privire asupra dovezilor care susţin validitatea documentelor scrise şi credibilitatea mărturiei orale şi a înregistrărilor martorilor oculari ai evenimentelor în legătură cu Isus Cristos.

CAPITOLUL 4

Sunt documentele biblice demne de încredere?

Noul Testament reprezintă sursa istorică primară de informare în legătură cu persoana lui Isus. Din cauza aceasta, mulţi critici din sec. al XIX-lea şi al XX-lea au încercat să pună sub semn de întrebare credibilitatea documentelor biblice. Se pare că există un curs constant de acuzaţii, lipsite de fundamentare istorică, sau care au ajuns să fie depăşite ca urmare a descoperirilor şi cercetărilor arheologice.

În timp ce mă aflam la Universitatea Statului Arizona pentru o serie de prelegeri, un profesor care îşi adusese cu sine întreaga clasă de literatură, m-a abordat la sfârşitul unei conferinţe în aer liber, şi mi-a spus: "Domnule McDowell, dumneavoastră vă bazaţi toate pretenţiile în legătură cu Cristos pe un document demodat, din secolul al II-lea. Tocmai am arătat astăzi, la un curs de literatură, că Noul Testament a fost scris cu atât de multă vreme după Cristos, încât nu poate fi exact în ceea ce înregistrează în legătură cu El”. La care i-am replicat: "Opiniile şi concluziile dumneavoastră în legătură cu Noul Testament au fost abandonate cu 25 de ani în urmă”.

Părerile acestui profesor în legătură cu înregistrările privitoare la Isus îşi aveau sursa în concluziile criticului german F. C. Baur. Baur presupunea că cea mai mare parte a scripturilor Noului Testament n-a fost scrisă decât târziu, spre sfârşitul sec. al II-lea d. Cr. El a concluzionat că aceste scrieri şi-ar fi avut sursa în miturile şi legendele care s-au dezvoltat în perioada acestui lung interval, scurs de la moartea lui Isus şi până la scrierea acestor înregistrări.

Totuşi, în sec. al XX-lea, descoperirile arheologice au confirmat acurateţea documentelor Noului Testament. Descoperirea papirusurilor timpurii (manuscrisele John Ryland, 130 d. Cr.; Papirusul Chester Beatty, 155 d. Cr. şi Papirusul Bodmer II, 200 d. Cr.) au umplut golul în timp dintre perioada în care a trăit Isus şi data scrierii manuscriselor mai târzii.
Millar Burrows de la Universiatea Yale spunea: "Un alt rezultat al comparării Noului Testament grecesc cu limba papirusurilor (descoperite) este o creştere a încrederii în acurateţea transmiterii textului Noului Testament însuşi". Asemenea descoperiri au sporit încrederea cercetătorilor în validitatea textului biblic.
William Albright, cel mai de seamă arheolog biblic al lumii, scrie: "Putem să afirmăm deja cu certitudine că nu mai există nici o bază solidă pentru datarea vreuneia din cărţile Noului Testament după anul 80 d. Cr., adică cu două generaţii înainte de datarea lor sugerată de către cei mai radicali critici ai Noului Testament din zilele noastre (între anii 130 – 150 d. Cr.)".
Albright îşi reafirmă acest punct de vedere într-un interviu acordat revistei Christianity Today: "După părerea mea, fiecare carte a Noului Testament a fostscrisă de către un evreu botezat, între anii 40 şi 80 al primului veac (foarte probabil, undeva între anii 50 şi 75 d. Cr.)"
Sir William Ramsay este privit ca unul dintre cei mai mari arheologi care au trăit vreodată. Ei a fost un student al şcolii germane de istorie, care învăţa că Faptele Apostolilor ar fi un produs al celei de-a doua jumătăţi a sec. al II-lea, şi nu al primului secol, aşa cum pretinde a fi. După ce a citit tratatele criticismului modern în legătură cu Faptele Apostolilor, el a ajuns să fie convins de faptul că aceasta nu reprezenta o înregistrare demnă de încredere a faptelor petrecute în acea perioadă (anii 50 d. Cr.), şi de aceea n-ar fi vrednică de consideraţie din partea vreunui istoric. În cercetarea lui asupra istoriei Asiei Mici, Ramsay a acordat prea puţină atenţie Noului Testament. În cursul investigaţiilor lui, el a fost obligat până la urmă să ia în considerare scrierile lui Luca. El a observat acurateţea meticuloasă a detaliilor istorice şi, în mod treptat, atitudinea lui faţă de cartea Faptelor Apostolilor a început să se schimbe. El a fost determinat să ajungă la concluzia că "Luca este un istoric de prim rang. Acest autor ar trebui să fie aşezat în rând cu cei mai mari dintre istorici".
Datorită acurateţei lui în ce priveşte cele mai mărunte detalii, Ramsay ajunge în final la concluzia că Faptele Apostolilor n-ar fi putut fi scrise în sec. ai II-lea, ci pe la mijlocul sec. I.
Mulţi dintre teologii liberali sunt obligaţi să ia în considerare o datare mai timpurie a Noului Testament. Concluziile dr. A. T. Robertson, exprimate în noua sa carte „Redating the New Testament" sunt uimitor de radicale. Cercetările lui l-au condus la convingerea că scrierea întregului Nou Testament s-a încheiat înainte de căderea Ierusalimului, în anul 70 d. Cr. Criticii din zilele noastre susţin că materialul a fost transmis pe cale orală până la data scrierii lui sub forma Evangheliilor. Chiar dacă perioada transmiterii orale a fost mult mai scurtă decât se credea anterior, aceşti critici sunt de părere că relatările biblice sunt croite după modelul literaturii

populare (legende, povestiri, mituri şi parabole). Una din criticile majore aduse împotriva ideii dezvoltării unei astfel de tradiţii orale este aceea că perioada acestei transmiteri orale (aşa definită de către critici) n-a fost suficient de lungă pentru a fi putut permite dezvoltarea alteraţiilor în tradiţie pe care aceşti critici le insinuează. Referindu-se la elementul „timp” implicat în scrierea Noului Testament, Simon Kistemaker, profesor de teologie la Colegiul Dorth, scrie: „În mod normal, acumularea de tradiţii în rândul popoarelor cu o cultură primitivă este un proces care se desfăşoară în decurs de mai multe generaţii; este de obicei un proces gradual, care se întinde de-a lungul a câtorva secole. Dar, în conformitate cu gândirea criticismului formal, trebuie să concludem că povestirile din Evanghelii au fost produse şi colecţionate în decursul unei perioade doar cu puţin mai lungă decât o generaţie. Din punctul de vedere al abordării criticii formale, constituirea unităţilor structurale ale Evangheliilor trebuie înţeleasă ca un proiect uriaş, cu un curs accelerat de acţiune”.
A. H. McNeile, fost profesor emerit de teologie de la universitatea din Dublin, pune la îndoială conceptul de tradiţie orală al criticismului formal. El subliniază faptul că criticismul formal nu se ocupă de tradiţia privitoare la cuvintele lui Isus atât de îndeaproape cât ar trebui s-o facă. O privire atentă supra textului din 1 Corinteni 7:10,12,25 pune în evidenţă grija deosebită pentru păstrarea acestor cuvinte, şi chiarexistenţa unei adevărate tradiţii în înregistrarea lor. În religia iudaică exista obiceiul ca studenţii să memoreze învăţăturile rabinului. Un bun student era asemenea unui "rezervor bine izolat, care nu pierdea nici o picătură" (Mişna, Aboth, II,8). Conform teoriei lui C. F. Burney (în The Poetry of aur Lord, 1925) putem presupune că multe din învăţăturile Domnului nostru au în limba aramaică o formă poetică, ceea ce le făcea uşor de memorat.
Paul L. Maier, profesor de istorie antică la Universitatea de Vest din Michigan, scrie: "Argumentele cum că creştinismul şi-ar fi ţesut mitul învierii în decursul unei perioade lungi de timp, sau că înregistrările ar fi fost scrise la mulţi ani după desfăşurarea evenimentelor sunt pur şi simplu nerealiste”. Analizând criticismul formal, Albright scria: "Numai învăţaţii moderni, lipsiţi atât de metoda cât şi de perspectiva istorică, ar putea înfiripa un asemenea sistem de speculaţii ca acela cu care criticismul formal a împrejmuit tradiţia Evangheliei”. Concluzia proprie a lui Albright este că: "O perioadă de 20 până la 50 de ani este mult prea scurtă pentru a permite apariţia oricărei corupţii apreciabile a conţinutului esenţial şi chiar a cuvintelor specifice din spusele lui Isus”.
Adesea, când le vorbesc oamenilor despre Biblie, ei îmi spun cu sarcasm că nu putem avea încredere în spusele ei. De ce? Pentru că a fost scrisă cu 2000 de ani în urmă şi este plină de erori şi de discrepanţe. Răspunsul meu este că eu consider că mă pot încrede în Scripturi. Îmi amintesc de un incident care a avut loc în timpul unui lectorat la un curs de istorie. Afirmasem că după părerea mea există mai multe dovezi care să susţină validitatea textului Noului Testament decât există cu privire la oricare alte 10 piese de literatură clasică luate la un loc. Profesorul zâmbea într-un colţ, de parcă ar fi vrut să

spună: "Hai să fim serioşi!" L-am întrebat: "Ce vă face să zâmbiţi?" El mi-a răspuns: „Îndrăzneala dumneavoastră de a afirma la un curs de istorie că Noul Testament ar fi demn de încredere. Este de-a dreptul ridicol!" Ei bine, mă bucur de fiecare dată când cineva face o afirmaţie de felul acesta, deoarece îmi face plăcere să adresez întrebarea următoare (la care n-am primit încă un răspuns pozitiv). "Spuneţi-mi, vă rog, ca şi istoric, aveţi anumite teste pe care le aplicaţi unei piese de literatură istorică pentru a-i determina acurateţea şi gradul de credibilite?" Spre surprinderea mea, răspunsul lui a fost că nu există asemenea teste. La care i-am spus: "Ei bine, eu cunosc nişte teste de felul acesta". Consider că valabilitatea istorică a Scripturii ar trebui să fie testată pe baza aceloraşi criterii care stau la baza verificării oricăror altor documente istorice. Istoricul militar C. Sanders enumeră şi explică cele trei principii de bază ale istoriografiei. Ele cuprind: testul bibliografic, testul dovezilor interne şi testul dovezilor externe.

TESTUL BIBLIOGRAFIC.

Testul bibliografic constă într-o examinare a transmiterii textuale pe baza căreia ne-au provenit documentele în cauză. Cu alte cuvinte, nedispunând de documentele originale, cât de vrednice de încredere sunt copiile pe care le avem, în funcţie de numărul lor şi de intervalul de timp scurs de la scrierea originalului şi până la scrierea celei mai vechi copii existente?

Putem aprecia bogăţia extraordinară de manuscrise ale Noului Testament, atunci când le comparăm cu materialul textual care stă la baza altor scrieri antice remarcabile.

Istoria lui Tucidide (460-400 î. Cr.) ne-a provenit din numai opt manuscrise, datate în jurul anului 900 d. Cr., adică cu aproape 1300 de ani după scrierea originalului. Manuscrisele istoriei lui Herodot sunt de asemenea datate foarte târziu şi foarte puţine la număr; şi totuşi, aşa cum afirmă F. F. Bruce, "niciunul din oamenii de ştiinţă din zilele noastre n-ar sta să asculte un argument care ar pune sub semnul întrebării autenticitatea scrierilor lui Herodot sau Tucidide, pe baza faptului că cele mai vechi manuscrise ale acestor lucrări aflate în uz sunt datate cu mai mult de 1300 de ani după scrierea originalelor".

Aristotel şi-a scris versurile în jurul anului 343 î. Cr. şi totuşi, cea mai veche copie a lor pe care o mai avem este datată în anul 1100 d. Cr., deci cu aproape 1400 de ani mai târziu; există astăzi doar cinci asemenea manuscrise.

Cezar a scris istoria Războiului Galic între anii 58 şi 50 î. Cr.; autoritatea textului acestei lucrări se bazează astăzi pe 9 sau 10 copii, datate cu 1000 de ani după moartea acestuia. Când vine vorba de autoritatea Noului Testament din perspectiva materialului documentar, abundenţa de materiale este aproape izbitoare în contrast. După primele descoperiri ale papirusurilor, care au scurtat distanţa în timp dintre perioada în care a trăit Cristos şi documentele sec. al II-lea, o mulţime de alte manuscrise au ieşit la lumină. Există astăzi peste 20.000 de copii manuscrise ale Noului Testament. Iliada dispune de 643 de manuscrise, situându-se pe locul al doilea în cepriveşte autoritatea în materie de manuscrise, după Noul Testament.

Sir Frederic Kenyon, fost director şi bibliotecar principal la Muzeul Britanic şi în acelaşi timp o autoritate în ceea ce priveşte formularea de afirmaţii în legătură cu manuscrisele vechi, concluziona: "Intervalul de timp scurs de la data scrierii originalelor şi până la scrierea celui mai vechi dintre manuscrisele existente devine atât de scurt, încât poate fi considerat neglijabil; şi astfel, ultimul temei al oricărei îndoieli cu privire la faptul că Scripturile ne-au provenit într-o formă substanţial identică cu forma lor originală, a fost cu totul înlăturat. Atât autenticitatea cât şi integritatea generală a cărţilor Noului Testament poate fi considerată ca definitiv stabilită”.
Învăţatul grec, specialist în Noul Testament, J. Harold Greenlee, adaugă: "Câtă vreme oamenii de ştiinţă acceptă scrierile clasicilor antici ca fiind în general vrednice de încredere, cu toate că cele mai vechi manuscrise ale lor de care dispunem au fost scrise cu mult după scrierea originalelor şi numărul lor este în multe cazuri atât de redus, este clar faptul că autenticitatea textului Noului Testament este cel puţin la fel de neîndoielnică”.
Aplicarea testului bibliografic în cazul Noului Testament ne asigură că acesta dispune de o autoritate cu mult superioară oricărei alte piese de literatură din antichitate. Adăugând la această autoritate concluziile a mai mult de 100 de ani de criticism textual intensiv, putem concluziona că autenticitatea textului Noului Testament este definitiv stabilită.
TESTUL DOVEZILOR INTERNE.
Testul bibliografic a stabilit doar faptul că textul pe care-l avem în mână are acelaşi conţinut ca şi scrierile originale. Mai rămâne însă de verificat dacă înregistrările cuprinse în aceste documente sunt vrednice de încredere, şi în ce măsură. Acesta este aspectul de care se ocupă criticismul intern şi constituie al doilea test istoric prezentat de C. Sanders.
La acest punct, critica literară mai are încă la bază dictonul lui Aristotel: "Beneficiile îndoielii trebuiesc acordate documentului însuşi şi nu însuşite de critic pentru sine”. Cu alte cuvinte, aşa cum rezuma W. Mongomery: "Trebuie să luăm în considerare pretenţiile documentelor aflate sub analiză, fără a presupune de la bun început existenţa unor alteraţii sau greşeli, decât în cazul în care autorul se descalifică singur prin contradicţii sau inexactităţi evidente”.
Dr. Louis Gottschalk, fost profesor de istorie la Universitatea din Chicago, foloseşte o metodă istorică originală în investigaţiile sale în acest domeniu. El prezintă această metodă într-un ghid, folosit de mulţi istorici în cercetările lor. Gottschalk subliniază că abilitatea scriitorului sau a martorului de a spune adevărul este de mare ajutor pentru istoric în determinarea credibilităţii ce i se poate acorda, "indiferent dacă mărturia lui este conţinută într-un document obţinut prin forţă sau fraudă, sau, din contră, într-unul impecabil; fie că se bazează pe mărturii orale, fie că provine de la un martor interesat”.
Această "abilitate de a spune adevărul" este strâns legată de apropierea martorului – atât din punct de vedere geografic cât şi cronologic – de evenimentelepe care le înregistrează. Relatările Noului Testament cu privire

la viaţa şi învăţăturile lui Isus provin fie direct de la martori oculari, fie de la alţii, care şi-au adunat informaţiile de la martori oculari.
Luca 1:1-3 – "Fiindcă mulţi s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunţită despre lucrurile cari s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredinţat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început şi au ajuns slujitori ai Cuvântului, am găsit şi eu cu cale, prea-alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-amănuntul asupra tuturor acestor lucruri de la obârşia lor, să ţi le scriu în şir, unele după altele”.
2 Petru 1:16 – „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea şi venirea Domnului nostru Isus Cristos nu întemeindu-ne pe nişte basme meşteşugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înşine, cu ochii noştri mărirea Lui”.
1 Ioan 1:3 – "Deci, ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi; şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul său, Isus Cristos”.
Ioan 19:35 – "Lucrul acesta este adeverit de cel ce l-a văzut: mărturia lui este adevărată, şi el ştie că spune adevărul, pentru ca şi voi să credeţi”.
Luca 3:1 – „În anul al cincisprezecelea al domniei lui Tiberiu Cezar, pe când Pilat din Pont era dregător în Iudeea, Irod cârmuitor al Galileii, Filip, fratele lui, cârmuitor al Ituriei şi al Trahonitei, Lisania – cârmuitor al Abilenei”.
Această apropiere dintre relatările înregistrate şi evenimentele înseşi reprezintă un mijloc extrem de eficient de certificare a acurateţei memoriei martorilor. Totuşi, istoricul are de-a face şi cu martori oculari care – în mod conştient sau inconştient – facafirmaţii false, chiar apropiaţi fiind de evenimente, şi deci competenţi să spună adevărul.
Înregistrările Noului Testament cu privire la Cristos se aflau deja în circulaţie încă în timpul vieţii unora din contemporanii Lui. Aceşti oameni ar fi putut desigur confirma sau infirma acurateţea acestor înregistrări. În apărarea pe care au adus-o Evangheliei, apostolii au făcut apel (chiar atunci când îi confruntau pe cei mai severi oponenţi) la cunoştinţele acestora cu privire la viaţa lui Isus. Ei nu numai că au spus: "Uite ce-i, noi am văzut aceste lucruri" sau "am auzit noi înşine aceste lucruri", dar au îndrăznit să ia poziţie chiar în faţa celor mai adverşi critici, spunând: "Voi înşivă ştiţi aceste lucruri. Voi le-aţi văzut; voi înşivă ştiţi despre ele”. Şi când te adresezi duşmanilor tăi cu expresia "tu însuţi ştii aceste lucruri", trebuie să fii deosebit de atent, deoarece, dacă lucrurile de care vorbeşti nu sunt adevărate în cele mai mici detalii, duşmanii ţi le vor arunca pe gât de îndată.
Faptele Apostolilor 2:22 – "Bărbaţi israeliţi, ascultaţi cuvintele acestea! Pe Isus din Nazaret, om adeverit de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele şi lucrările pline de putere pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine ştiţi”.
Faptele Apostolilor 26:24-28 – "Pe când vorbea el astfel ca să se apere, Festus a zis cu glas tare: „Pavele, eşti nebun! Învăţătura ta cea multă te face să dai în nebunie.” „Nu sunt nebun, prea alesule Festus” – a răspuns Pavel. „Dimpotrivă, rostesc cuvinte adevărate şi chibzuite, împăratul ştie aceste lucruri şi de aceea îi vorbesc cu îndrăzneală; căci sunt încredinţat că nu-i este nimic necunoscut din ele, fiindcă nu s-au petrecut într-un colţ!"

Cu privire la valoarea surselor primare ale înregistrărilor Noului Testament, F. F. Bruce, profesor de criticism biblic şi exegeză de la universitatea din Manchester, spune: "Primii propovăduitori ai Evangheliei trebuiau să ţină seama că între martorii oculari care-i ascultau existau destui duşmani ai lor, care cunoşteau şi ei faptele legate de activitatea şi moartea lui Isus. Ucenicii nu şi-au putut permite să rişte vreo inexactitate (ca să nu mai vorbim de manevrarea intenţionată a faptelor), care ar fi putut fi demascată pe loc de către cei ce stăteau gata să facă acest lucru cu multă plăcere. Din contră, unul din punctele forte ale propovăduirii apostolilor era apelul plin de îndrăzneală al acestora la memoria şi cunoştinţele ascultătorilor; ei nu numai că spuneau: „Noi suntem martori ai acestor lucruri”, dar aveau chiar îndrăzneala de a spune: „aşa după cum bine ştiţi” (Faptele Apostolilor 2:22). Dacă ar fi existat din partea lor vreo tendinţă de îndepărtare de la adevăr în vreo privinţă, posibilitatea prezenţei în auditoriu a unor martori ostili ar fi servit, desigur, ca factor de corectare”.
Lawrence J. McGinley de la Colegiul Sf. Petru comenta cu privire la valoarea martorilor ostili în ce priveşte evenimentele petrecute: "Mai înainte de toate, la data când tradiţia a fost complet definitivată, martorii oculari ai evenimentelor în discuţie se mai aflau încă în viaţă; şi printre aceştia se numărau şi unii duşmani înfocaţi ai noii mişcări religioase. Totuşi, tradiţia cuprindea o serie de fapte şi de doctrine care au fost învăţate în mod public la o dată când orice afirmaţie falsă ar fi putut fi – şi ar fi fost cu siguranţă – uşor descoperită”. Cunoscătorul în materie de Noul Testament, Robert Grant, de la universitatea din Chicago, concluzionează: "La datala care ele (Evangheliile sinoptice) au fost scrise, sau mai precis se presupune că ar fi fost scrise, existau martori oculari a căror mărturie n-ar fi fost tocmai lipsită de importanţă. Aceasta înseamnă că Evangheliile trebuiesc privite ca fiind mărturii cu totul vrednice de încredere cu privire la viaţa, moartea şi învierea lui Isus”.
Will Durant, care a fost instruit în disciplina investigaţiilor istorice şi şi-a petrecut viaţa analizând documente ale antichităţii, scrie: „În ciuda prejudiciilor şi a prejudecăţilor lor teologice, evangheliştii înregistrează multe incidente pe care nişte simpli inventatori ar fi evitat să ie înregistreze: disputa dintre apostoli cu privire la primul loc în împărăţie, fuga lor după arestarea lui Isus, lepădarea lui Petru, neputinţa lui Cristos de a face minuni în Galileea, comentariile unora din mulţime care insinuau dezechilibrul mintal al lui Isus, nesiguranţa lor iniţială cu privire la misiunea Lui, mărturisirea ignoranţei lor în ce priveşte viitorul, strigătul disperat al lui Isus de pe cruce. Niciunul din cititorii acestor scene nu se poate îndoi de realitatea personajelor aflate în spatele lor. Faptul ca o mână de oameni simpli să fi putut inventa în timpul unei singure generaţii o personalitate atât de puternică şi de atrăgătoare cum a fost Isus, o etică atât de măreaţă, o viziune atât de inspirată cu privire la fraternitatea umană, ar fi reprezentat o minune mult mai de necrezut decât oricare din minunile Evangheliilor. După două secole de criticism intensiv, înregistrările cu privire la viaţa, caracterul şi învăţăturile

lui Cristos rămân cu totul clare, constituind cel mai fascinant punct de atracţie din istoria omului modern”.

TESTUL DOVEZILOR EXTERNE.

Al treilea test istoric îl constituie testul dovezilor externe. Problema care se pune aici este dacă mai există alte materiale istorice care să confirme mărturia internă a documentelor studiate. Cu alte cuvinte, ce alte surse mai există, în afară de literatura analizată, care să-i dovedească acurateţea, validitatea şi autenticitatea?

Gottschalk argumentează: "Conformitatea sau concordanţa cu alte fapte istorice sau ştiinţifice cunoscute este adesea un test decisiv al mărturiilor unuia sau mai multor martori”.

Doi prieteni ai apostolului Ioan confirmă mărturia internă a scrierilor acestuia. Istoricul Eusebiu face apel la scrierile lui Papias, episcop de Hierapolis (anul 130 d. Cr.): "Bătrânul (apostolul Ioan) obişnuia să mai spună: „Marcu, fiind însoţitorul lui Petru, a scris cu acurateţe despre tot ceea ce (Petru) a spus, fie cuvinte, fie fapte ale lui Cristos, deşi nu în ordine. Căci el n-a fost nici ascultător şi nici însoţitor al Domnului; dar de fapt, aşa cum am spus, el l-a însoţit pe Petru, care îşi adapta învăţăturile după cum cereau împrejurările, nu ca şi cum ar fi făcut o compilare a spuselor Domnului. Astfel, Marcu n-a făcut nici o greşeală atunci când a scris în felul lui unele lucruri pe care le aflase de la Petru; căci el era preocupat de un singur lucru, şi anume, să nu omită nimic din ceea ce auzise, şi să nu adauge la acestea nici o afirmaţie falsă”".

Ireneus, episcopul de Lyon (anul 180 d. Cr.), fost ucenic al lui Policarp (episcop de Smirna, care a fost creştin timp de 86 de ani şi ucenic al apostolului Ioan), scria: "Matei şi-a publicat Evanghelia lui printre evrei, în limba lor proprie, pe când Petru şi Pavel predicau Evanghelia la Roma, punând acolo bazele Bisericii. După plecarea (moartea) lor, pe care tradiţia o plasează cu certitudine în timpul persecuţiei lui Nero, în anul 64, Marcu, ucenicul şi însoţitorul lui Petru, ne-a transmis în formă scrisă conţinutul propovăduirii acestuia. Luca, urmaşul lui Pavel, a înregistrat Evanghelia predicată de învăţătorul lui. Apoi Ioan, ucenicul Domnului care îşi plecase capul pe pieptul Lui (referire la Ioan 13:25 şi 21:20), şi-a scris Evanghelia în timp ce se afla la Efes, în Asia”.

Arheologia aduce adesea puternice dovezi externe. Contribuţia ei la criticismul biblic nu este în domeniul inspiraţiei şi al revelaţiei, ci în asigurarea de dovezi cu privire ia acurateţea evenimentelor care au fost înregistrate. Arheologul Joseph Free scria: "Arheologia a confirmat nenumărate pasaje biblice care fuseseră respinse de către critici pe motiv că ar fi fost inexacte din punct de vedere istoric sau contrazicând anumite fapte cunoscute”.

Am văzut deja cum arheologia l-a determinat pe Sir William Ramsay să-şi schimbe convingerile iniţiale adverse cu privire la competenţa istorică a scrierilor lui Luca, ajungând la concluzia că Faptele Apostolilor erau exacte în descrierea lor cu privire la geografia, istoria şi societatea Asiei Mici din acea vreme.

F. F. Bruce notează că "acolo unde Luca a fost suspectat de inexactitate şi corectitudinea lui a fost dovedită prin intermediul unor descoperiri arheologice (dovezi externe), suntem îndreptăţiţi să spunem că arheologia a confirmat spusele Noului Testament”.
A. N. Sherwin-White, un istoric clasic, scria: „În ce priveşte cartea Faptele Apostolilor, confirmarea istoricităţii ei este de-a dreptul uimitoare”. El maicontinuă, spunând că: "Orice încercare de a respinge istoricitatea acestei cărţi chiar şi în materie de detalii, trebuie să fie privită ca absurdă. Chiar şi istoricii romani au considerat-o adevărată, bazându-se pe datele ei”.
Eu însumi, după ce am încercat să pun la îndoială istoricitatea şi validitatea Scripturii, am ajuns la concluzia că ea este demnă de încredere. Oricine desconsideră Biblia, va trebui, din aceleaşi motive, să desconsidere întreaga literatură a antichităţii. O problemă pe care o întâlnesc în mod frecvent este tendinţa multora de a aplica un anume standard sau test literaturii seculare şi un altul Scripturii. Noi trebuie să aplicăm însă acelaşi test, indiferent dacă literatura pe care o studiem este seculară sau religioasă. Şi dacă facem aşa, sunt convins că vom putea spune: "Biblia este vrednică de încredere în mărturia pe care ne-o aduce cu privire la Isus Cristos”.
Dr. Clark H. Pinnock, profesor de teologie sistematică la Colegiul Regent, declara: "Nu există nici un document al antichităţii care să aibă la bază atât de multe mărturii istorice şi textuale care să ofere o asemenea multitudine de adevăruri istorice, pe baza cărora să se poată lua o decizie inteligentă. Scepticismul în privinţa acreditării istorice a credinţei creştine este bazat pe prejudecăţi iraţionale (antisupranaturale)”.

CAPITOLUL 5

Cine şi-ar da viaţa pentru o minciună?

Un aspect adesea trecut cu vederea de către oponenţii creştinismului este transformarea care s-a produs în vieţile ucenicilor lui Isus. Vieţile lor schimbate aduc o mărturie puternică în favoarea validităţii pretenţiilor Lui.
Din moment ce creştinismul este o credinţă istorică, în investigarea lui trebuie să ne bazăm cu tărie pe mărturii, atât scrise cât şi orale.
Există multe definiţii ale "istoriei"; definiţia mea preferată se referă la istorie ca fiind "o cunoaştere a trecutului pe bază de mărturii”. Dacă cineva se îndoieşte de validitatea acestei definiţii, l-aş întreba: "Crezi că Napoleon a existat cu-adevărat?" Răspunsul ar fi, desigur, pozitiv. "L-ai văzut vreodată?" – aş continua să întreb. Şi răspunsul ar fi: "Nu”. "Ei bine, cum ştii atunci că el a existat?" Într-o astfel de cunoaştere, oamenii se bazează pe mărturii.
Această definiţie a istoriei are un singur neajuns. Mărturiile trebuiesc să fie vrednice de încredere, sau altfel ascultătorul va fi indus în eroare.
Creştinismul implică cunoaşterea trecutului pe bază de mărturii, aşa încât trebuie să ne întrebăm: "Sunt mărturiile oraleoriginale cu privire la Isus vrednice de încredere? Putem avea încredere în faptul că ele ne-au relatat cu corectitudine lucrurile pe care Isus le-a spus şi le-a săvârşit?" Părerea mea este că da.
Încrederea mea în mărturiile apostolilor se bazează pe faptul că dintre aceşti doisprezece bărbaţi, unsprezece au murit moarte de martir pentru credinţa

lor în două lucruri fundamentale: învierea lui Isus şi faptul că El a fost Fiul lui Dumnezeu. Ei au fost torturaţi şi chinuiţi, având să înfrunte până la urmă moartea prin cele mai crunte metode cunoscute la acea vreme:
Petru – crucificat.
Andrei – crucificat.
Matei – ucis cu sabia.
Ioan – moarte naturală.
Iacov, fiul lui Alfeu – crucificat.
Filip – crucificat.
Simon – crucificat.
Tadeu – ucis cu săgeţi.
Iacov, fratele lui Isus – ucis cu pietre.
Toma – ucis cu lancea.
Bartolomeu – crucificat.
Iacov, fiul lui Zebedeu – ucis cu sabia.
Replica pe care mulţi oameni o dau cu atâta uşurinţă este: "Ei bine, nenumăraţi oameni din istorie au murit pentru o minciună; aşa că acest fapt nu dovedeşte nimic”.
Într-adevăr, mulţi oameni au murit pentru o minciună, crezând însă cu tărie că era un adevăr. Dacă învierea n-ar fi avut loc (adică încrederea lor ar fi fost falsă), ucenicii ar fi ştiut acest lucru. Nu pot găsi nici un argument pentru a demonstra că ei ar fi pututsă se înşele. De aceea, aceşti unsprezece bărbaţi nu numai că ar fi murit pentru o minciună – şi aici este cheia problemei – dar ei ar fi trebuit să fi ştiut că aceasta era o minciună. Ori, ar fi greu să găseşti în istorie unsprezece persoane care să moară pentru aceeaşi cauză, ştiind că este o minciună.
Trebuie să cunoaştem câţiva factori pentru a putea înţelege mai bine ceea ce s-a întâmplat. Mai întâi, atunci când apostolii au scris sau au vorbit, ei au făcut aceasta în calitate de martori oculari ai evenimentelor pe care le-au descris.
Petru spunea: „În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea şi venirea Domnului nostru Isus Cristos, nu întemeindu-ne pe nişte basme meşteşugit alcătuite, ci ca unii care am văzut noi înşine, cu ochii noştri mărirea Lui" (2 Petru 1:16).
Apostolii cunoşteau desigur diferenţa dintre mit sau legendă, şi realitate.
Ioan subliniază aspectul mărturiei nemijlocite în cunoaşterea evreilor: "Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noştri, ce am privit şi ce am pipăit cu mâinile noastre cu privire la Cuvântul Vieţii – pentru că viaţa a fost arătată şi noi am văzut-o şi mărturisim despre ea şi vă vestim viaţa veşnică, viaţa care era la Tatăl şi care ne-a fost arătată; deci ce am văzut şi am auzit, aceea vă vestim şi vouă, ca şi voi să aveţi părtăşie cu noi. Şi părtăşia noastră este cu Tatăl şi cu Fiul său Isus Cristos" (1 Ioan 1:1-3).
Luca spunea: "Fiindcă mulţi s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunţită a lucrurilor ce s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredinţat cei ce le-au văzut cu ochii lor de la început şi au ajuns slujitori ai Cuvântului, am găsit şi eu cu cale, prea-alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de-

amănuntul asupra tuturor acestorlucruri de la obârşia lor, să ţi le scriu în şir, unele după altele” (Luca 1:1-3).
Apoi, în cartea Faptele Apostolilor, Luca descrie perioada de 40 de zile de după înviere, în care ucenicii L-au observat pe Isus îndeaproape: "Teofile, în cea dintâi carte a mea am vorbit despre tot ce a început Isus să facă şi să înveţe pe oameni, de la început, până în ziua în care s-a înălţat la cer, după ce prin Duhul Sfânt dăduse poruncile Sale apostolilor pe care-i alesese. După patima Lui, li s-a înfăţişat viu prin multe dovezi, arătându-li-se deseori timp de patruzeci de zile şi vorbind cu ei despre lucrurile privitoare la Împărăţia lui Dumnezeu” (Faptele Apostolilor 1:1-3).
Ioan îşi începe ultimul capitol al Evangheliei sale, spunând: "Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne care nu sunt scrise în cartea aceasta" (Ioan 20:30).
Conţinutul esenţial al acestor mărturii nemijlocite îl constituie faptul învierii. Apostolii au fost martori ai învierii lui Cristos:
Luca 24:48
Ioan 15:27
Faptele Apostolilor 1:8; 2:24,32; 3:15; 4:33; 5:32; 10:39,41;13:31
1 Corinteni 15:4-9,15
1 Ioan 1:2
Faptele Apostolilor 22:15; 23:11; 26:16.
În al doilea rând, apostolii înşişi au avut nevoie să fie convinşi de faptul că Isus a înviat din morţi. La început, ei n-au crezut. Ei au fugit şi s-au ascuns (Marcu 14:50). Ei n-au ezitat să-şi exprime îndoielile. Abia după ample şi convingătoare dovezi, ei au ajunssă creadă. Apoi, îl mai avem pe Toma, care a declarat că nu va crede că Isus a înviat din morţi până nu-şi va pune degetul în semnul cuielor. Până la urmă, Toma a murit moarte de martir pentru credinţa sa în Cristos cel înviat. Să se fi înşelat el oare? Cu siguranţă că nu.
Apoi, îl avem pe Petru. El s-a lepădat de câteva ori de Cristos în timpul judecăţii şi până la urmă L-a părăsit. Nu la multă vreme după răstignirea şi îngroparea lui Isus, Petru a apărut în Ierusalim, predicând cu îndrăzneală, cu riscul vieţii, faptul că Isus era Cristosul şi că înviase din morţi. Până la urmă, Petru a fost răstignit cu capul în jos. Să se fi înşelat şi el oare? Ce s-a petrecut cu el? Ce anume l-a transformat într-un mod atât de dramatic într-un erou al creştinismului? Ce l-a făcut oare în stare să-şi dea viaţa pentru Isus? Singura explicaţie satisfăcătoare se află în 1 Corinteni 15:5 ". şi că s-a arătat lui Chifa (Petru)" (Ioan 1:42).
Exemplul clasic al omului convins împotriva voinţei lui este acela al lui Iacov, fratele lui Isus (Matei 13:55, Marcu 6:3). Cu toate că Iacov nu a fost unul dintre cei 12 (Matei 10:2-4), el a fost mai târziu recunoscut ca unul din apostoli (Galateni 1:19), la fel ca şi Pavel şi Barnaba (Faptele Apostolilor 14:14). În timpul vieţii lui Isus, Iacov nu crezuse în El ca Fiu al lui Dumnezeu (Ioan 7:5). El, la fel ca şi cellalţi fraţi şi surori ale Lui, îşi va fi bătut joc de El: "Vrei ca mulţimea să creadă în Tine? De ce nu te sui la Ierusalim să-ţi duci la îndeplinire misiunea?" Pentru Iacov trebuie să fi fost o ruşine ca fratele lui să

colinde ţara, făcând familia de râs prin afirmaţiile Lui îndrăzneţe: "Eu sunt calea, adevărul şi viaţa; nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine" – Ioan 14:6; "Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele" – Ioan 15:5; "Eu sunt păstorul cel bun. şi oile Mă cunosc pe Mine" (Ioan 10:14). Cum te-ai simţi tu, dacă unul din fraţii tăi ar face asemenea afirmaţii?
Şi totuşi, ceva s-a petrecut cu Iacov. După ce Isus a fost răstignit şi îngropat, Iacov a început să predice la Ierusalim. Mesajul lui era că Isus a murit ca jertfă pentru păcat, şi că a înviat şi este viu. Iacov a devenit mai apoi unul din conducătorii bisericii din Ierusalim şi a scris una din cărţile Noului Testament: Epistola lui Iacov. El îşi începe această epistolă, spunând: "Iacov, rob al lui Dumnezeu şi al Domnului Isus Cristos” – fratele său. Până la urmă, Iacov a murit moarte de martir, fiind ucis cu pietre din ordinul lui Anania, marele preot (Iosefus). Să se fi înşelat el oare? Desigur că nu. Şi singura explicaţie plauzibilă pentru transformarea lui o găsim în 1 Corinteni 15:7 – „În urmă s-a arătat lui Iacov”.
Dacă învierea ar fi fost o minciună, apostolii ar fi ştiut cu siguranţă acest lucru. Ar fi putut ei oare să perpetueze cu bună ştiinţă o asemenea înşelăciune? Această posibilitate este exclusă în lumina cunoştinţelor pe care le avem cu privire la calitatea morală a vieţilor lor. Ei au condamnat minciuna, subliniind nevoia ca oamenii să fie cinstiţi. Ei i-au încurajat pe oameni în cunoaşterea adevărului. Istoricul Edward Gibbon, în faimoasa sa lucrare The History of the Decline and Fall of the Roman Empire numeşte "pura şi austera moralitate a primilor creştini" ca pe unul din cele cinci motive care au asigurat succesul atât de rapid al creştinismului. Michael Green, decanul Colegiului Sfântul Ioan din Nottingham, observă că învierea "a fost faptul care i-a transformat pe ucenicii dezamăgiţi ai unui învăţător crucificat în martorii curajoşi şi martiriiBisericii Primare. Acesta a fost crezul care i-a diferenţiat pe urmaşii lui Isus de ceilalţi evrei şi a constituit elementul unificator al comunităţii lor. Ei au fost închişi, bătuţi şi omorâţi, dar cu toate acestea, nimeni nu i-a putut face să nege faptul că Cristos a înviat din morţi, a treia zi”.
În al treilea rând, conduita plină de curaj a apostolilor imediat după ce au ajuns să fie convinşi de adevărul învierii este o altă dovadă care infirmă posibilitatea ca aceasta să fi fost o înşelăciune. Ei au devenit plini de curaj peste noapte. Petru, care se lepădase de Cristos, s-a ridicat să-L proclame pe Isus cel înviat chiar cu riscul vieţii. Autorităţile i-au arestat şi i-au bătut, dar curând după aceea, ei se aflau din nou pe străzile Ierusalimului, vorbind în mod deschis despre Isus (Faptele Apostolilor 5:40-42). Prietenii le-au remarcat exaltarea, iar duşmanii au fost uimiţi de curajul lor. Ei nu predicau despre aceste lucruri într-un orăşel oarecare, ci tocmai în Ierusalim.
Urmaşii lui Isus n-ar fi putut înfrunta torturile şi moartea dacă n-ar fi fost convinşi de adevărul învierii Lui. Unitatea mesajului şi a atitudinii lor a fost uimitoare. Cu toate că şansele ca toţi membrii unui grup larg de oameni să împărtăşească aceleaşi vederi într-o anumită privinţă sunt reduse, urmaşii lui Isus aveau acelaşi mesaj cu privire la înviere. Dacă toţi ar fi fost nişte

înşelători, ar fi greu de explicat cum s-a putut ca niciunul din ei să nu cedeze în faţa presiunilor.
Pascal, filosoful francez, scria: "Acuzaţia că apostolii ar fi fost nişte impostori este de-a dreptul absurdă. Haideţi să urmărim concluziile logice ale acestei acuzaţii. Să ni-i imaginăm pe aceşti doisprezece bărbaţi întâlnindu-se după răstignirea lui Cristos şi conspirând să susţină cu toţii că Isus a înviat din morţi. Aceasta ar fi constituit un atac atât la adresa autorităţilor laice, cât şi a celor religioase. Inima omului este nespus de înclinată spre inconsecventă şi instabilitate; ea poate fi clătinată prin promisiuni şi ispitită prin oferte materiale. Dacă unul singur dintre ei ar fi cedat în faţa unei ispite ademenitoare sau ar fi slăbit în faţa argumentelor şi mai puternice ale închisorii, torturii sau ameninţării cu moartea, ei ar fi fost cu toţii pierduţi”.
"Cum de s-au schimbat aceşti oameni aproape peste noapte” – se întreabă Michael Green – „într-un grup de entuziaşti de nestăvilit, care au ţinut piept opoziţiei, cinismului, ridiculizării, dificultăţilor, închisorii şi morţii, pe cuprinsul a trei continente, în timp ce-L propovăduiau pretutindeni pe Isus şi învierea Lui?"
Un scriitor necunoscut relata în mod descriptiv schimbările care au intervenit în vieţile apostolilor: „În ziua răstignirii, ei erau plini de amărăciune; în prima zi a săptămânii – plini de bucurie, în ziua răstignirii erau fără speranţă – după trei zile, inimile lor radiau de certitudine şi nădejde. Când au auzit pentru prima oară vestea învierii, ei s-au îndoit şi au fost greu de convins; dar odată ce s-au asigurat, ei nu s-au mai îndoit defel. Care poate fi cauza schimbării petrecute în aceşti oameni, într-un timp atât de scurt? Simpla dispariţie a trupului lui Cristos din mormânt n-ar fi putut transforma sufletul şi caracterul lor într-un mod atât de profund. Trei zile nu sunt de ajuns pentru apariţia unei legende care să-i fi afectat atât de mult. Procesul înfiripării unei legende cere timp. Avem de-a face aici cu un fapt psihologic care are nevoie de o explicaţie serioasă. Gândiţi-vă la caracterul martorilor – bărbaţi şi femei care au dat lumii cea mai înaltă învăţătură etică pe care a cunoscut-ovreodată şi pe care, conform mărturiei însăşi duşmanilor lor, ei au trăit-o în propriile lor vieţi. Gândiţi-vă la absurditatea psihologică pe care o implică faptul de a imagina acest grup de fricoşi înfrânţi, conspirând într-o bună zi în camera de sus, şi apoi, la numai câteva zile, devenind o mişcare pe care nici o persecuţie din lume n-a putut-o reduce la tăcere – şi încercând apoi să atribuie această schimbare dramatică unui fapt cu nimic mai convingător decât această minciună sfruntată cu care căutau să îndoctrineze lumea. O asemenea explicaţie ar fi total lipsită de sens”.
Kenneth Scott Latourette scrie: "Efectul produs de înviere şi de revărsarea Duhului Sfânt asupra ucenicilor a fost de o importantă majoră. Din nişte oameni descurajaţi şi deziluzionaţi, care priveau cu tristeţe în trecut, spre acele zile în care speraseră că Isus ‚era cei care va mântui pe Israel”, ei au fost transformaţi într-un grup de martori plini de entuziasm”.
Paul Little se întreabă: "Ar putea aceşti oameni, care au contribuit atât de mult la transformarea structurii morale a societăţii, să fie nişte mincinoşi versaţi sau nişte autoînşelaţi? Aceste alternative sunt mai greu de acceptat

decât faptul învierii însuşi, şi nu există nici o urmă de dovadă care să le susţină”.
Statornicia apostolilor, chiar şi în faţa morţii, nu poate fi explicată în nici un alt mod. Conform cu datele din Enciclopedia Britanică, Origen scrie că Petru a fost răstignit cu capul în jos. Herbert Workman descrie moartea lui Petru: "Astfel Petru, aşa cum profeţise Domnul nostru, a fost „âncins” de către alţii, şi „dus” de către soldaţii lui Nero spre Calea Aurelian de pe dealul Vaticanului, unde mulţi dintrefraţii lui de credinţă suferiseră deja moartea crudă. La cererea lui, el a fost răstignit cu capul în jos, deoarece se socotea nevrednic să moară la fel ca Domnul lui”.
Harold Mattingly, în textul lui istoric, scrie: "Apostolii Petru şi Pavel şi-au pecetluit mărturia cu însuşi sângele lor”. Tertulian scria: "Nimeni n-ar accepta să moară pentru un lucru de care nu este convins a fi adevărat”. Profesorul de drept de la Harvard, Simon Greenleaf, un om care a învăţat ani la rând cum să analizeze o mărturie şi cum să stabilească dacă ea este adevărată sau falsă, declara: „În analele militare arareori putem găsi un exemplu de un asemenea eroism constant, răbdare şi curaj neobosit. Ei ar fi avut toate motivele să-şi revizuiască cu grijă bazele credinţei şi declaraţiile pe care le făceau cu privire la marile evenimente şi adevăruri pe care le proclamau”.
Apostolii au trecut prin încercarea morţii pentru a întări cum nu se poate mai bine adevărul faptelor pe care le proclamau. Eu consider că pot avea încredere în mărturiile lor mai mult decât în cele ale oamenilor din zilele noastre, care nu sunt în stare să traverseze strada pentru convingerile lor – dar mai să moară pentru ele.

CAPITOLUL 6

La ce ne-ar folosi un Mesia mort?

Mulţi oameni şi-au dat viaţa pentru o cauză dreaptă. Amintiţi-vă de studentul din San Diego, care şi-a dat foc, în semn de protest împotriva războiului din Vietnam. Prin anii 60, mai mulţi credincioşi budişti şi-au dat foc pentru a atrage atenţia lumii asupra Asiei de sud-est. Diferenţa în cazul apostolilor constă în aceea că acela care întruchipa "cauza lor cea dreaptă" murise, răstignit pe o cruce. Ei au crezut că Isus era Mesia şi nu s-au gândit nici o clipă că El ar putea să moară. Ei erau convinşi că Isus era cel care avea să instaureze Împărăţia lui Dumnezeu şi să guverneze asupra poporului Israel.
Pentru a înţelege mai bine relaţia apostolilor cu Cristos şi motivul pentru care crucea era pentru ei un lucru de neconceput, va trebui să înţelegem concepţia evreilor cu privire la Mesia, în acea vreme.
Viaţa şi învăţăturile lui Isus se aflau în conflict uriaş cu speculaţiile mesianice ale evreilor din acele zile. Încă din copilărie, evreii erau învăţaţi că atunci când va veni Mesia, El va fi un conducător politic victorios. El îi va elibera pe evrei din robie şi va reda Israelului măreţia lui de altădată. Un Mesia caresă sufere era complet străin de concepţia mesianică iudaică.
E. F. Scott relatează cu privire la epoca în care a trăit Cristos: ".era o epocă de agitaţii intense. Conducătorii religioşi nu reuşeau să potolească ardoarea poporului aflat în aşteptarea apariţiei Eliberatorului promis. Şi această atmosferă de aşteptare fusese fără îndoială intensificată de evenimentele

care avuseseră loc în ultima vreme. Trecuse mai bine de o generaţie de când romanii încălcau libertatea iudeilor, şi măsurile lor represive stârniseră spiritul patriotic al acestora, readucându-l la viaţă. Visul unei eliberări miraculoase şi al unui rege mesianic care avea să-l realizeze a căpătat sensuri noi în acea perioadă critică; şi totuşi, el nu însemna o noutate. În dosul agitaţiei şi al neliniştii care reies din relatările Evangheliilor, putem discerne o lungă perioadă de anticipaţie crescândă.

Pentru oamenii de rând, imaginea lui Mesia rămăsese neschimbată din vremea lui Isaia şi a contemporanilor acestuia – fiul lui David, care va aduce biruinţa şi prosperitatea naţiunii evreilor. În lumina referinţelor Evangheliei, ar fi greu să ne îndoim de faptul că concepţia populară a evreilor cu privire la Mesia ar fi însemnat mai mult decât o chestiune naţională şi politică”.

Învăţatul evreu Iosef Klausner scrie: „În mod treptat, Mesia a început să devină pentru mulţi nu numai un conducător politic proeminent, dar şi un om cu calităţi morale remarcabile”.

Iacob Gartenhus evidenţiază credinţele iudaice predominante din vremea lui Cristos: "Evreii îl aşteptau pe Mesia ca pe unul care avea să-i elibereze de sub opresiunea romană. Nădejdea mesianică însemna pentru ei în primul rând nădejdea unei eliberări naţionale”.

Enciclopedia Ebraică declară că evreii „tânjeau după Eliberatorul promis, din casa lui David, care avea să-i elibereze de sub jugul uzurpatorilor străini atât de urâţi, şi care avea să pună capăt profanei stăpâniri romane şi să instaureze în locul acesteia propria lui împărăţie de pace şi dreptate.

Aşadar, în vremea aceea, evreii îşi căutau refugiul în Mesia cel promis.

Apostolii aveau aceeaşi credinţă ca şi poporul din jurul lor. Aşa cum afirmă Millar Burrows, Isus era atât de diferit de ceea ce toţi evreii se aşteptau să recunoască în Fiul lui David, încât chiar şi ucenicii Lui au întâmpinat greutăţi în a asocia persoana lui Isus cu ideea lor despre Mesia. "Ucenicii n-au fost deloc încântaţi” atunci când Isus a început să le vorbească despre moartea Sa (Luca 9:22). „Se pare că ei au sperat – observă A. B. Bruce – „că Isus privea lucrurile într-un mod prea pesimist şi că toate gândurile Lui negre se vor dovedi a fi fost neîntemeiate. Un Cristos crucificat ar fi însemnat un adevărat scandal şi o contradicţie în termeni pentru apostoli, aşa cum a continuat să fie pentru majoritatea evreilor, după înălţarea Lui în slavă”.

Alfred Edersheim, fost lector la Colegiul Grinfield din Oxford, spunea pe drept cuvânt că: "lucrul care s-a deosebit cel mai mult de Cristos a fost epoca Sa”.

Citind Noul Testament, putem să observăm atitudinea apostolilor faţă de Cristos: ei se aşteptau ca El să fie Mesia – Împăratul. După ce le-a spus ucenicilor că avea să meargă la Ierusalim şi să sufere, Iacov şi Ioan i-au cerut să le promită că în Împărăţia Lui, ei vor avea privilegiul de a sta unul la dreapta şi unul la stânga Lui (Marcu 10:32-38). Ce fel de Mesiaaşteptau ei? Unul crucificat şi suferind? Nu, ci un domnitor politic. Ca răspuns, Isus le spune că ei nu I-au înţeles misiunea şi că nu ştiau ce-I cer. Când Isus Şi-a prezis suferinţele şi răstignirea, cei doisprezece apostoli n-au înţeles ce voia El să spună (Luca 18:31-34). Datorită mediului din care proveneau şi a ideilor lor preconcepute, ei credeau că se aflau pe drumul cel bun. Apoi a urmat

Golgota. Toate speranţele că Isus ar fi fost Mesia li s-au risipit. Descurajaţi, ei s-au întors fiecare la casele lor. Atâţia ani risipiţi.
Dr. George Eldon Ladd, profesor în Noul Testament la Seminarul Teologic Fuller, scrie: "Acesta este unul din motivele pentru care apostolii L-au părăsit atunci când a fost arestat. Minţile lor erau atât de puternic îmbibate cu ideea unui Mesia cuceritor, al cărui rol era să-şi supună duşmanii, încât atunci când L-au văzut bătut şi sângerând în urma torturilor – un prizonier neajutorat în mâinile lui Pilat – şi când L-au văzut purtat de către soldaţii romani şi ţintuit pe o cruce ca să moară ca un criminal de rând, toate speranţele lor mesianice cu privire la Isus au fost spulberate. Este un fapt psihologic stabilit că noi auzim numai ceea ce suntem pregătiţi să auzim. Prezicerile lui Isus cu privire la suferinţele şi moartea Sa au trecut pe lângă urechile ucenicilor. Cu toate că fuseseră avertizaţi, ucenicii n-au fost pregătiţi pentru aşa ceva”.
Dar la numai câteva săptămâni după răstignire, în ciuda îndoielilor lor iniţiale, ucenicii se aflau în Ierusalim, proclamându-L pe Isus ca Mântuitor şi Domn – Mesia, cel promis. Singura explicaţie rezonabilă pe care o pot găsi pentru această schimbare se află în 1 Corinteni 15:5: "că s-a arătat. şi celor doisprezece”. Ce altceva i-ar fi putut determina pe aceşti ucenici deznădăjduiţi să meargă şi să sufere, ba chiar sămoară pentru un Mesia crucificat? Cu siguranţă, faptul că "după patima Lui, li s-a înfăţişat viu prin multe dovezi, arătându-li-se deseori timp de 40 de zile” (Faptele Apostolilor 1:3).
Într-adevăr, o mulţime de oameni au murit pentru o cauză dreaptă, dar cauza dreaptă a apostolilor fusese ţintuită pe o cruce. Numai învierea şi contactul lor cu Cristos cel înviat i-ar fi putut convinge pe urmaşii Lui că El era cu adevărat Mesia. Ei au depus mărturie în acest sens nu numai prin vorbele şi vieţile lor schimbate, dar chiar şi prin moartea lor.
CAPITOLUL 7
Ai auzit ce s-a petrecut cu Saul?
Jack, un prieten al meu care a susţinut prelegeri în faţa a nenumăraţi studenţi, a fost surprins, ajungând într-o zi la o universitate şi descoperind că studenţii programaseră pentru acea seară o discuţie publică între el şi "ateistul universităţii”. Oponentul lui era un profesor de filosofie foarte elocvent, care era extrem de antagonist faţă de creştinism. Jack urma să vorbească primul. El a prezentat diferite dovezi ale învierii lui Isus, istoria convertirii apostolului Pavel şi apoi mărturia lui personală cu privire la felul în care Cristos îi transformase propria viaţă, pe vremea când era student la universitate.
Când i-a venit rândul să vorbească, profesorul era foarte agitat; şi pentru că nu putea să contrazică dovezile învierii sau ale mărturiei personale a lui Jack, el s-a oprit asupra subiectului convertirii radicale a apostolului Pavel la creştinism. El a folosit argumentul că "adesea, oamenii pot fi atât de implicaţi din punct de vedere psihologic în ideea pe care încearcă s-o combată, încât, până la urmă ajung s-o îmbrăţişeze”. La care Jack a zâmbit, spunând: „În acest caz va trebui să fiţi foarte atent, domnule; se pare că aveţi toate şansele să deveniţi creştin”.

Convertirea lui Saul din Tars, poate cel mai înverşunat adversar al creştinismului, a fost una din cele mai influente mărturii în favoarea acestuia. Saul era un evreu bigot, un conducător religios. Fiind născut în Tars, el a avut oportunitatea de a fi expus la cele mai avansate învăţături ale zilelor lui. Tarsul era un oraş universitar, renumit prin cultura lui şi prin filosofii lui stoici. Strabo, geograful grec, laudă Tarsul pentru faptul de a fi fost un centru de educaţie şi filosofie.
Saul, la fel ca şi tatăl său, a avut înaltul privilegiu de a poseda cetăţenia romană. El pare a fi fost un bun cunoscător al culturii şi filosofiei elene. Stăpânea bine limba greacă şi dispunea de îndemânare dialectică, îl găsim chiar citând din poeţi sau filosofi mai puţini cunoscuţi (Faptele Apostolilor 17:28): "Căci în El avem mişcarea şi fiinţa [Epimenides], aşa cum au zis şi unii din poeţii voştri: „Suntem din neamul Lui.” [Aratus, Cleanthes]";
1 Corinteni 15:33 – "Nu vă înşelaţi: „Tovărăşiile rele strică obiceiurile bune” [Menander]";
Tit 1:12 – "Unul din ei, chiar prooroc al lor, a zis: „Cretanii sunt totdeauna nişte mincinoşi, nişte fiare rele, nişte pântece leneşe” [Epimenides]".
Pavel primise o educaţie iudaică, sub cele mai stricte doctrine ale fariseilor. Pe la vârsta de 14 ani, el a fost trimis să studieze la picioarele lui Gamaliel, unul din cei mai mari rabini ai timpului, nepotul lui Hillel. Pavel a afirmat că el nu era numai un fariseu ci şi un fiu de fariseu (Faptele Apostolilor 23:6). El se putea lăuda: "Şi cum eram mai înaintat în religiunea iudeilor decât mulţi din neamul meu de o vârstă cu mine, eram însufleţit de o râvnă nespus de mare pentru datinile strămoşeşti" (Galateni 1:14).
Pentru a putea înţelege convertirea lui, este nevoie să vedem ce l-a determinat pe Pavel să fie un oponent atât de vehement al creştinismului: motivul era devotamentul lui faţă de legea mozaică -devotament care stimula împotrivirea lui feroce faţă de Cristos şi Biserica Sa.
"Insulta pe care Pavel o găsea în mesajul creştin – aşa cum scrie Jacques Dupont – nu consta în pretenţia că Isus ar fi fost Mesia, ci. în rolul lui de Mântuitor, care ştirbea autoritatea Legii ca mijloc unic de salvare. (Pavel a fost) atât de ostil credinţei creştine datorită vehemenţei cu care se ataşase de lege ca singurul mijloc de salvare”.
Enciclopedia Britanică afirmă că noua sectă a iudaismului, ai cărei adepţi îşi spuneau creştini, lovea în esenţa concepţiei iudaice a lui Saul şi a învăţăturilor rabinice. Exterminarea acestei secte a devenit pasiunea lui Saul (Galateni 1:13). Astfel, Saul şi-a început persecuţia sângeroasă împotriva "sectei nazarinenilor" (Faptele Apostolilor 26:9-11). Literalmente, el "făcea prăpăd în Biserică" (Faptele Apostolilor 8:3). El a pornit spre Damasc, dispunând de documente care îl autorizau să pună mâna pe urmaşii lui Isus şi să-i aducă la Ierusalim pentru a fi judecaţi.
"Saul sufla încă ameninţarea şi uciderea împotriva ucenicilor Domnului. S-a dus la marele preot şi i-a cerut scrisori către sinagogile din Damasc, ca, dacă va găsi pe unii umblând pe calea credinţei, atât bărbaţi cât şi femei, să-i aducă legaţi la Ierusalim. Pe drum, când s-a apropiat de Damasc, deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui. El a căzut la pământ, şi a auzit un glas

care-i zicea: „Saule, Saule, pentru ce Mă prigoneşti?” „Cine eşti Tu, Doamne?” a răspuns el. Şi Domnul a zis: „Eu sunt Isus, pe care-L prigoneşti. Ţi-ar fi greu să arunci înapoi cupiciorul într-un ţepuş.” Tremurând şi plin de frică, el a zis: „Doamne, ce vrei să fac?” „Scoală-te, i-a zis Domnul, intră în cetate şi ţi se va spune ce trebuie să faci.” Oamenii care-l însoţeau au rămas încremeniţi; auzeau în adevăr glasul, dar nu vedeau pe nimeni. Saul s-a sculat de la pământ şi măcar că ochii îi erau deschişi, nu vedea nimic. L-au luat de mâini şi l-au dus în Damasc. Trei zile n-a văzut, n-a mâncat şi nici n-a băut nimic. În Damasc era un ucenic numit Anania. Domnul i-a zis într-o vedenie: „Anania!” „Iată-mă, Doamne!” a răspuns el; şi Domnul i-a zis: „Scoală-te, du-te pe uliţa care se cheamă "dreaptă" şi caută în casa lui Iuda pe unul zis Saul, un om din Tars. Căci iată, el se roagă. Şi a văzut în vedenie pe un om numit Anania intrând la el şi punându-şi mâinile peste el ca să-şi capete iarăşi vederea”” (Faptele Apostolilor 9:1-12).
Din această relatare putem înţelege de ce se fereau creştinii de Saul. "Anania a răspuns: „Doamne, am auzit de la mulţi despre toate relele pe care le-a făcut acest om sfinţilor Tăi în Ierusalim; ba şi aici are puteri din partea preoţilor celor mai de seamă ca să lege pe toţi care cheamă Numele Tău.” Dar Domnul i-a zis: „Du-te, căci el este un vas pe care l-am ales, ca să ducă Numele Meu înaintea neamurilor, înaintea împăraţilor şi înaintea fiilor lui Israel, şi îi voi arăta tot ce va trebui să sufere pentru Numele Meu.” Anania a plecat, şi după ce a intrat în casă, a pus mâinile peste Saul şi a zis: „Domnul Isus, care ţi s-a arătat pe drumul pe care veneai, m-a trimis ca să-ţi capeţi vederea şi să te umpli cu Duhul Sfânt.” Chiar în clipa aceea au căzut de pe ochii lui un fel de solzi; şi el şi-a căpătat iarăşi vederea. Apoi s-a sculat şi a fost botezat. După ce a mâncat, a prins puteri" (Faptele Apostolilor 9:13-19).
Mai târziu, Pavel scria: "N-am văzut eupe Isus, Domnul nostru?" (1 Corinteni 9:1). El a comparat experienţa lui cu arătările lui Cristos de după înviere în faţa apostolilor. "După ei toţi. mi s-a arătat şi mie" (1 Corinteni 15:8).
Pavel nu numai că L-a văzut pe Isus, dar arătarea aceasta s-a produs într-un mod irezistibil. Astfel, pentru el, vestirea Evangheliei nu era opţională, ci o necesitate. "Dacă vestesc Evanghelia, nu este pentru mine o pricină de laudă, căci trebuie s-o vestesc; şi vai de mine dacă nu vestesc Evanghelia”. (1 Corinteni 9:16).
Observaţi că întâlnirea lui Pavel cu Isus şi convertirea care i-a urmat au fost foarte subite şi neaşteptate. "Deodată a strălucit o lumină din cer în jurul lui" (Faptele Apostolilor 22:6). Pavel n-avea nici o idee cine putea fi persoana strălucită care-i vorbea. Vestea că acesta era Isus din Nazaret l-a făcut să se cutremure plin de uimire.
Nu cunoaştem toate detaliile cronologice şi psihologice în legătură cu cele întâmplate pe drumul Damascului, dar următorul lucru îl ştim cu certitudine: această întâlnire a afectat viaţa lui Saul pe toate planurile.
Mai întâi, caracterul lui Pavel a fost transformat în mod drastic. Enciclopedia Britanică îl descrie pe Pavel înainte de convertire, ca intolerant, crud, persecutor, un religios bigot – mândru şi plin de temperament. După convertire, el ne apare răbdător, blând, înţelegător, dornic de a se sacrifica

pentru alţii. Kenneth Scott Latourette spune: "Totuşi, ceea ce a influenţat viaţa lui Pavel şi a ridicat acest temperament aproape nevrotic din obscuritate, transformându-l într-o influenţă durabilă, a fost experienţa lui religioasă profundă şi revoluţionară”.
În al doilea rând, atitudinea lui Pavel faţă de urmaşii lui Isus s-a schimbat în mod radical. "De câteva zile era împreună cu ucenicii din Damasc" (Faptele Apostolilor 9:19). El a primit de la aceştia "mâna dreaptă de însoţire”.
În al treilea rând, mesajul lui Pavel s-a transformat. Cu toate că a continuat să-şi iubească moştenirea naţională iudaică, dintr-un persecutor, el a devenit un propovăduitor al credinţei creştine. "Şi îndată a început să propovăduiască în sinagogi că Isus este Fiul lui Dumnezeu" (Faptele Apostolilor 9:20).
Convingerile intelectuale ale lui Pavel s-au schimbat. Experienţa lui l-a determinat să recunoască faptul că Isus era Mesia, fapt ce se afla în direct conflict cu ideile mesianice ale fariseilor. Concepţia lui nouă cu privire la Cristos a însemnat o revoluţie totală în gândirea lui. Jacques Dupont observă că după ce Pavel "negase cu pasiune faptul că răstignitul ar fi fost Mesia, el ajunge să accepte că Isus a fost într-adevăr Mesia, şi ca urmare, să-şi reformuleze întreaga concepţie mesianică”.
De asemenea, el a ajuns acum să înţeleagă că moartea lui Cristos pe cruce, care păruse a fi fost un blestem al lui Dumnezeu şi un sfârşit deplorabil al vieţii Acestuia, a însemnat de fapt "Dumnezeu în Cristos, împăcând lumea cu Sine". Pavel a ajuns la înţelegerea faptului că prin răstignire, Cristos s-a făcut blestem pentru noi (Galateni 3:13) şi că El a fost "făcut păcat pentru noi" (2 Corinteni 5:21). În loc de a fi fost o înfrângere, moartea lui Cristos a însemnat o mare victorie, încoronată fiind de înviere. Crucea a încetat să mai fie pentru el "o piatră de poticnire", devenind esenţa răscumpărării mesianice a lui Dumnezeu. Propovăduirea misionară a lui Pavel poate fi rezumată la "explicarea şi dovedirea faptuluică Cristos a trebuit să sufere şi să învieze din morţi: „.acest Isus, pe care-L propovăduim noi, este Cristosul” – spunea el (Faptele Apostolilor 17:3).
În al patrulea rând, misiunea lui Pavel s-a transformat. Din unul care ura neamurile, el a devenit un "apostol al neamurilor". El a fost transformat dintr-un evreu fanatic într-un evanghelist al neamurilor. Ca fariseu evreu, Pavel îi privea de sus pe toţi cei proveniţi dintre neamuri, ca fiinţe inferioare poporului ales al lui Dumnezeu. Experienţa de pe drumul Damascului l-a transformat într-un apostol dedicat, a cărui misiune de o viaţă a fost îndreptată spre mântuirea neamurilor. Pavel a văzut în Cristosul care i se arătase, pe Mântuitorul întregii omeniri. El s-a transformat dintr-un fariseu ortodox, a cărui misiune fusese aceea de a păzi cu stricteţe legea iudaică, într-un propovăduitor al învăţăturii acelei noi secte radicale numită creştinism, căreia i se opusese cu atâta violentă. Schimbarea produsă în el a fost de aşa natură, încât "toţi cei ce-l ascultau rămâneau uimiţi şi ziceau: „Nu este el acela care făcea prăpăd în Ierusalim printre cei ce chemau Numele acesta? Şi n-a venit el aici ca să-i ducă legaţi înaintea preoţilor celor mai de seamă?”" (Faptele Apostolilor 9:21).

Istoricul Philip Schaff declară: "Convertirea lui Pavel marchează nu numai punctul de cotitură în istoria vieţii lui proprii, dar şi începutul unei noi etape în istoria Bisericii Primare, şi ca urmare în istoria omenirii. Acesta a fost cel mai important eveniment care s-a petrecut de la Rusalii încoace, asigurând victoria universală a creştinismului”.
În timp ce serveam masa la cantina universităţii din Houston, am intrat în vorbă cu un student care stătea lângă mine. El a făcut afirmaţia că nu existaunici un fel de dovezi istorice în favoarea creştinismului şi a învierii lui Cristos, El studia istoria şi am observat printre cărţile pe care le avea cu el un manual de istorie romană. Acel manual conţinea un capitol cu privire la apostolul Pavel şi la creştinismul timpuriu. După ce l-a citit, el a găsit interesant faptul că paragrafele respective începeau prin descrierea vieţii lui Saul din Tars şi se sfârşeau cu o descriere a vieţii apostolului Pavel. În penultimul paragraf, manualul făcea observaţia că nu se putea şti cu precizie ce anume se petrecuse în viaţa lui între timp. După ce am deschis Biblia la cartea Faptele Apostolilor şi i-am descris întâlnirea lui Saul cu Cristos cel înviat, acest student a ajuns să vadă că acea întâlnire neaşteptată era explicaţia cea mai logică pentru schimbarea petrecută în viaţa lui Pavel. Mai târziu, ei însuşi şi-a pus încrederea în Isus Cristos ca Mântuitor.
Elias Andrews comentează: "Mulţi au găsit în această transformare radicală a "fariseului fariseilor" dovada cea mai convingătoare a adevărului şi a puterii religiei la care el s-a convertit, cât şi ultimul cuvânt cu privire la locul şi rolul persoanei lui Isus Cristos în istorie”. Archibald MacBride, profesor la Universitatea din Aberdeen, scrie cu privire la Pavel: "Pe lângă realizările lui. realizările lui Alexandru şi ale lui Napoleon pălesc în semnificaţie”. Clement spune că Pavel "s-a aflat în lanţuri de şapte ori, a predicat Evanghelia în Răsărit şi-n Apus şi a murit ca martir, din ordinul domnitorilor”.
Pavel afirmă în mod repetat că Isus cel înviat a fost Cei care i-a transformat viaţa. El a fost atât de convins de adevărul învierii lui Cristos din morţi, încât a fost în stare să moară moarte de martir pentru această credinţă.
Doi profesori de la Oxford, Gilbert West şi Lordul Lyttleton, au fost porniţi să distrugă bazele credinţei creştine. West şi-a propus să dovedească falsitatea învierii, iar Lyttleton urma să arate că Saul din Tars nu s-a convertit niciodată la creştinism. Amândoi aceşti oameni au ajuns la concluzii cu totul opuse şi au devenit apoi urmaşi devotaţi ai lui Cristos. Lordul Lyttleton scria: "Studiul convertirii şi al apostoliei Sfântului Pavel este în sine un argument suficient pentru a dovedi faptul că creştinismul se întemeiază pe revelaţie divină”. El trage concluzia că dacă cei 25 de ani de suferinţe în slujba lui Cristos ai lui Pavel au fost o realitate, atunci convertirea acestuia a fost un adevăr. Căci tot ceea ce el a făcut, a început cu acea transformare neaşteptată. Şi dacă convertirea lui a fost o realitate, Isus Cristos a înviat din morţi, căci tot ceea ce Pavel a fost şi a făcut, el a atribuit întâlnirii lui cu Cristos cel înviat.

CAPITOLUL 8

Pentru ce căutaţi între morţi pe Cel ce este viu?

Un student de la o universitate din Uruguay m-a întrebat odată: "Domnule profesor McDowell, ce vă face să susţineţi creştinismul cu atâta tărie?" La

care i-am răspuns: "Un motiv foarte simplu: Nu pot să justific în alt mod un anume eveniment din istorie – învierea lui Isus Cristos din morţi”.
După 700 de ore de studiu asupra acestui subiect şi o cercetare amănunţită a bazelor lui, am ajuns la concluzia că învierea lui Isus Cristos din morţi este fie una dintre cele mai răutăcioase şi dăunătoare farse care au fost jucate vreodată minţilor omeneşti, fie cel mai important eveniment din întreaga istorie.
Chestiunea învierii transferă întrebarea referitoare la validitatea creştinismului din sfera filosofiei în sfera istoriei. Are creştinismul o bază istorică acceptabilă? Există suficiente dovezi care să garanteze validitatea credinţei în înviere? Iată câteva fapte relevante cu privire la înviere: Isus din Nazaret, un profet evreu care a pretins a fi Cristosul profeţit în Scripturile ebraice, a fost arestat, judecat ca şi criminal politic, şi apoi răstignit. La trei zile după moartea şi îngroparea Sa, nişte femei care au mers la mormânt au descoperit că trupul Lui dispăruse. Ucenicii au pretins că Dumnezeu L-a ridicat din morţi şi că El le-a apărut viu în diferite împrejurări, înaintede a se înalt a la cer. Pe această bază, creştinismul s-a răspândit pretutindeni în Imperiul Roman şi a continuat să exercite o influenţă puternică asupra istoriei, de-a lungul secolelor. A avut loc această înviere cu-adevărat?
ÎNGROPAREA LUI ISUS.
Conform cu obiceiul ebraic de îngropare, trupul lui Isus a fost înfăşurat în pânză de in. O sută de măsuri de uleiuri şi mirodenii au fost amestecate în forma unei substanţe vâscoase, care a fost aplicată apoi pe fâşiile de pânză, în jurul trupului. După ce trupul a fost aşezat într-un mormânt săpat în stâncă, o piatră de dimensiuni uriaşe (măsurând aproximativ 2 t) a fost rostogolită de-a lungul unui şanţ, la intrarea în mormânt.
O unitate de gardă romană, formată din bărbaţi obişnuiţi cu disciplina cea mai severă, a primit ordin să păzească mormântul. Frica de pedeapsă "asigura o atenţie impecabilă în executarea datoriei, în special în timpul gărzii de noapte”. Această gardă a aplicat la intrarea mormântului sigiliul roman - pecetea puterii şi autorităţii imperiului. Sigiliul avea rolul de a preveni orice atac profanator. Oricine ar fi încercat să mişte piatra de la intrarea mormântului ar fi trebuit să-i rupă sigiliul, atrăgându-şi astfel pedeapsa nemiloasă a legii romane. Dar mormântul a fost găsit gol.
MORMÂNTUL GOL.
Urmaşii lui Isus au pretins că El înviase. Ei au declarat că Isus le apăruse timp de 40 de zile, arătându-li-se viu "prin multe dovezi". Apostolul Pavel scrie că Isus s-a arătat la mai mult de 500 de ucenici deodată, cel mai mulţi din ei fiind încă în viaţă la data când el a scris aceste lucruri, putând confirma spusele lui.
A, M. Ramsay scrie: "Unul din motivele pentru care cred în înviere este acela că există o serie întreagă de fapte care nu pot fi explicate dacă aceasta n-ar fi avut loc”. Mormântul gol a fost "un fapt prea bine cunoscut ca să poată fi renegat". Paul Althaus afirmă că povestea învierii "n-ar fi putut circula în Ierusalim nici măcar pentru o zi sau o oră, dacă mormântul gol n-ar fi reprezentat un adevăr unanim recunoscut”.

Paul L. Maier conclude: "Dacă este să cântărim cu grijă şi onestitate toate dovezile, vom fi nevoiţi, pe baza canoanelor cercetării istorice, să concluzionăm că mormântul în care a fost pus trupul lui Isus a fost într-adevăr gol în dimineaţa de Paşte. Nu s-a descoperit încă nici o urmă de dovadă, în sursele literare, epigrafice sau arheologice, care să infirme acest adevăr".
Ce explicaţie s-ar putea da mormântului gol? Poate el fi explicat printr-o cauză naturală?
Pe baza covârşitoarelor dovezi istorice, creştinii cred că Isus a înviat în trup, în timp şi spaţiu, prin puterea supranaturală a lui Dumnezeu. Dificultăţile credinţei pot fi mari, dar problemele pe care le ridică necredinţa reprezintă dificultăţi şi mai mari. Situaţia de la mormânt de după înviere este semnificativă. Sigiliul roman fusese violat, ceea ce presupunea în mod automat pedepsirea cruntă a celor vinovaţi. Piatra cea mare a fost nu numai dată la o parte de la intrarea mormântului, dar chiar mutată în lături, ca şi cum cineva ar fi ridicat-o şi ar fi pus-o în altă parte. Unitatea de gardă a fugit. Iustinian, în Digest 49.16, enumeră 18 motive pentru care unsoldat roman putea fi pedepsit cu moartea. Printre acestea se află şi adormirea în post şi părăsirea poziţiei de pază. Femeile au venit şi au găsit mormântul gol; s-au speriat şi s-au întors să ducă vestea aceasta apostolilor. Petru şi Ioan au alergat la mormânt. Ioan a ajuns primul, dar n-a intrat. El s-a uitat doar înăuntru şi a văzut fâşiile de pânză. Trupul lui Isus ieşise din ele, intrând într-o nouă existentă. Trebuie să recunoaştem că la vederea unei asemenea scene oricare din noi ar deveni credincios – cel puţin pentru un moment.
Teoriile avansate care încearcă să explice faptul învierii pe baza unor cauze naturale sunt foarte şubrede; ele nu fac de fapt decât să întărească încrederea în adevărul învierii.
AU GREŞIT EI MORMÂNTUL?
O teorie propagată de Kirsop Lake presupune că femeile care au relatat dispariţia trupului ar fi mers din greşeală la un alt mormânt. Dacă este aşa, atunci ucenicii, care s-au dus să verifice spusele femeilor, ar fi trebuit să fi mers şi ei la un mormânt greşit. Putem fi siguri însă că autorităţile evreieşti care veniseră cu cererea ca o gardă romană să fie staţionată la mormânt pentru a preveni furtul trupului, nu s-ar fi putut înşela cu privire la locul exact. Şi cu atât mai puţin garda romană, care fusese postată acolo.
Dacă ar fi fost vorba de un alt mormânt, autorităţile evreieşti n-ar fi pierdut nici o clipă pentru a scoate la iveală trupul din mormântul adevărat, eradicând astfel pentru totdeauna orice zvon cu privire la înviere.
O altă încercare de a explica mormântul gol pretinde că apariţiile lui Isus de după înviere au fostfie nişte iluzii, fie halucinaţii. Această teorie vine în contradicţie cu împrejurările istorice existente, cât şi cu condiţia mentală absolut normală dovedită de apostoli, fiind în acelaşi timp în total dezacord cu principiile psihologice care declanşează apariţia unor asemenea manifestări. Unde se afla deci trupul lui Isus şi de ce n-a putut el fi scos la iveală?
TEORIA LEŞINULUI.

Formulată iniţial de către Venturini cu câteva secole în urmă şi citată adeseori în zilele noastre, teoria leşinului afirmă că Isus nu murise pe cruce, ci leşinase doar, datorită epuizării şi pierderii de sânge. Cu toţii îl credeau mort, dar după o vreme El şi-a revenit şi ucenicii au crezut că a fost vorba de o înviere. Scepticul David Frederich Strauss – care nu credea el însuşi în înviere – a dat o lovitură capitală oricărei teorii care ar susţine că Isus şi-ar fi revenit doar dintr-un leşin: "Este cu neputinţă ca cineva care s-ar fi strecurat afară din mormânt, pe jumătate mort, târându-se slăbit şi bolnav, având nevoie de îngrijire medicală, întărire şi ajutor, să le poată crea atâtor oameni impresia de a fi fost învingătorul morţii şi al mormântului, prinţul vieţii – impresie ce avea să stea la baza misiunii lor viitoare. O asemenea revenire între ei n-ar fi făcut decât să slăbească imaginea pe care şi-o formaseră despre El în timpul vieţii şi a răstignirii Lui, aducându-le cel mult o slabă speranţă, nicidecum însă în stare să le schimbe întristarea în entuziasm sau respectul în adorare".

TEORIA FURTULUI.

O altă teorie susţine că trupul lui Cristos ar fi fost furat de către ucenici în timp ce soldaţii dormeau. Dezamăgirea şi laşitatea ucenicilor reprezintă un argument greu de trecut, care exclude posibilitatea ca ei să fi devenit dintr-o dată atât de viteji, încât să înfrunte garda romană pentru a fura trupul lui Isus. În nici un caz, ei nu aveau dispoziţia necesară pentru a întreprinde o asemenea acţiune.

J. N. D. Anderson, fost decan al Facultăţii de Drept de la Universitatea din Londra, preşedinte al Departamentului de Drept Oriental de la Colegiul de Studii Orientale şi Africane şi director ai institutului de Studii Legale Avansate de la Universitatea din Londra, comentând cu privire ia afirmaţia că ucenicii ar fi furat trupul lui Cristos, spunea: "Acest fapt ar fi în totală contradicţie cu tot ceea ce cunoaştem în legătură cu ei: învăţătura lor etică, calitatea morală a vieţii lor, statornicia lor în suferinţe şi persecuţii. Această ipoteză n-ar putea explica transformarea lor dramatică din nişte dezertori demoralizaţi şi descurajaţi în nişte martori pe care nici o opoziţie din lume nu a fost în stare să-i intimideze".

Teoria cum că autorităţile evreieşti sau romane ar fi mutat trupul lui Cristos din mormânt, nu reprezintă o explicaţie cu nimic mai rezonabilă pentru mormântul gol decât ideea că ucenicii l-ar fi furat. Dacă autorităţile ar fi avut trupul în posesia lor sau ar fi ştiut unde se afla, de ce, atunci când ucenicii predicau învierea în Ierusalim, n-au venit să spună că ei îi luaseră trupul? Dacă ar fi ştiut unde se afla, de ce n-ar fi făcut ei acest lucru cunoscut? De ce n-ar fi scos trupul la iveală, aşezându-i într-un car şi plimbându-lpe străzile Ierusalimului? O asemenea acţiune ar fi distrus creştinismul cu siguranţă.

Dr. John Warwick Montgomery comentează: "Este mai presus de limitele credibilului să gândim că primii creştini ar fi putut inventa o asemenea poveste, pe care s-o răspândească apoi printre cei care ar fi putut s-o infirme cu atâta uşurinţă, scoţând la iveală trupul lui Isus".

DOVEZI ÎN FAVOAREA ÎNVIERII.

Profesorul Thomas Arnold, autor al faimoasei lucrări în trei volume asupra istoriei Romei, şi candidat pentru postul de profesor la catedra de istorie

modernă de la Oxford, era familiarizat cu aprecierea valorii mărturiilor în determinarea faptelor istorice. El a declarat: "Ani la rând am studiat istoriile altor timpuri, am examinat şi cântărit dovezile celor care au scris cu privire la ele, şi pot afirma că nu cunosc nici un alt fapt din istoria omenirii care să fie sprijinit pe dovezi mai multe şi mai variate, în stare să satisfacă pretenţiile oricărui cercetător sincer, decât cel mai mare semn pe care Dumnezeu ni l-a dat prin moartea şi învierea lui Cristos din morţi”.
Învăţatul englez Brooke Foss Westcott spunea: "Considerând toate dovezile împreună, nu este prea mult să afirmăm că nu există nici un alt eveniment în istorie care să fie susţinut mai bine sau prin dovezi mai variate decât învierea lui Cristos din morţi. Nimic, în afară de presupunerea prealabilă a faptului că ea n-ar fi putut avea loc, n-ar putea sugera ideea vreunei deficienţe în demonstrarea ei”.
Dr. Simon Greenleaf a fost una din cele mai luminate minţi în materie de drept din Statele Unite. El a deţinut celebrul titlu de profesor Royall de dreptla Universitatea Harvard, fiind succesorul judecătorului Joseph Story, ca profesor decan în drept la această universitate. H. W. H. Knotts, în Dictionary of American Biography, spune cu privire la el: "Ridicarea şcolii de drept de la Harvard la poziţia ei eminentă între şcolile de drept din Statele Unite, se datorează eforturilor lui Stroy şi Greenleaf”. Pe când era profesor de drept la Harvard, Geenleaf a scris un volum în care examina valoarea legală a mărturiei apostolilor cu privire la învierea lui Cristos. El observa că ar fi fost cu neputinţă ca ucenicii "să fi persistat în afirmarea adevărurilor pe care le relatau, dacă Isus n-ar fi înviat cu adevărat din morţi şi dacă ei n-ar fi cunoscut cu certitudine acest fapt, la fel ca pe oricare altul”. Greenleaf concluzionează că învierea lui Cristos a fost unul din cele mai bine dovedite evenimente din istorie, conform cu principiile dovezilor legale administrate la curţile de justiţie.
Un alt advocat, Frank Morison, s-a ridicat să combată dovezile privitoare la înviere. El considera că viaţa lui Isus fusese una dintre cele mai frumoase vieţi care au fost trăite vreodată, dar că învierea nu era decât un mit pe care cineva se găsise să-l adauge la povestea vieţii Lui. El a plănuit să scrie o carte despre ultimele zile din viaţa lui Isus, care, desigur, avea să lase la o parte povestea învierii. El considera că dintr-o abordare raţională şi inteligentă a vieţii şi activităţii lui Isus, învierea trebuia eliminată total. Totuşi, în timpul cercetării faptelor de pe poziţia sa de cunoscător în materie de drept, el a fost nevoit să-şi schimbe părerile. Până la urmă, el a ajuns să scrie faimoasa lucrare Who Moved the Stone? (Cine a mutat piatra?). Primul capitol al acestei cart i se intitulează The Book That Refused to be Written (Cartea care a refuzat să fie scrisă), iar restul ei seocupă în mod serios cu tratarea dovezilor în favoarea învierii lui Cristos.
George Eldon Ladd concluzionează: "Singura explicaţie raţională a acestor fapte istorice este aceea că Dumnezeu L-a înviat pe Isus în trup”. Creştinii din zilele noastre pot avea deplină siguranţă – la fel ca şi primii creştini – că credinţa lor se întemeiază nu pe vreun mit sau vreo legendă, ci pe faptul istoric întemeiat al învierii lui Cristos şi pe mormântul gol.

Cel mai important lucru însă este acela că fiecare creştin poate experimenta puterea învierii lui Cristos în propria lui viaţă, înainteze toate, el poate şti că păcatele lui sunt iertate. În al doilea rând, el poate fi sigur pe viaţa eternă şi pe învierea lui însuşi din mormânt. În al treilea rând, el poate fi eliberat de viaţa goală şi lipsită de sens şi transformat într-o făptură nouă în Isus Cristos.
Care este decizia ta? Ce părere ai tu cu privire la mormântul gol? Examinând argumentele din perspectivă juridică, Lordul Darling, fost Preşedinte al Curţii de Justiţie a Angliei, a tras concluzia că "există o varietate atât de mare de dovezi factuale şi circumstanţiale, încât nici o curte de juraţi din lume n-ar putea evita verdictul care se impune: învierea lui Cristos este un fapt real”.
CAPITOLUL 9
Aş vrea să-L cunosc pe adevăratul Mesia.
Isus a dispus de nenumărate scrisori de acreditare care i-au susţinut pretenţia de a fi Mesia, Fiul lui Dumnezeu. În acest capitol ne vom ocupa de una din cele mai profunde dintre ele, adesea trecută cu vederea: împlinirea în viaţa Lui a profeţiilor mesianice.
Isus s-a referit în nenumărate rânduri la profeţiile Vechiului Testament pentru a dovedi că El era Mesia. În Galateni 4:4, Pavel scrie: "Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său născut din femeie, născut sub Lege”. Luca se referă la această profeţie împlinită în Isus Cristos: "Şi a început de la Moise şi de la toţi proorocii şi le-a tâlcuit în toate Scripturile ce era cu privire la Ei” (Luca 24:27). Isus le-a zis: "Iată ce vă spuneam când eram încă cu voi, că trebuie să se împlinească tot ce este scris despre Mine în legea lui Moise, în prooroci şi în Psalmi" (v.44). Mai devreme, El le spusese iudeilor: "Dacă aţi crede pe Moise, M-aţi crede şi pe Mine, pentru că el a scris despre Mine" (Ioan 5:46), şi de asemenea "Avram s-a bucurat că a văzut ziua Mea" (Ioan 8:56). Apostolii şi scriitorii Noului Testament, au făcut apel în mod constant la profeţiile împlinite pentru a dovedi adevărul pretenţiilor lui Isus de a fi fost Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul, Mesia. "Dar Dumnezeu a împlinit astfel ce vestise mai înainte prin gura tuturorproorocilor Săi; că Cristosul Său va pătimi" (Faptele Apostolilor 3:18). "Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă. Trei zile de sabat a vorbit cu ei din Scripturi, dovedind şi lămurind că Cristosul trebuie să pătimească şi să învieze din morţi. Şi acest Isus, pe care vi-L vestesc eu, zicea el, este Cristosul”. (Faptele Apostolilor 17:2-3). "V-am învăţat înainte de toate, aşa cum am primit şi eu, că Cristos a murit pentru păcatele noastre după Scripturi (cu alte cuvinte moartea lui Cristos fusese profeţită în Vechiul Testament), că a fost îngropat şi a înviat a treia zi după Scripturi” (1 Corinteni 15:3-4).
Vechiul Testament conţine 60 de profeţii mesianice majore şi aproximativ 270 de ramificaţii ale lor, care s-au împlinit toate într-o singură persoană – Isus Cristos. Ar fi interesant să analizăm conţinutul acestor profeţii, ca trăsături specifice ale persoanei tui Cristos.
Poate nu v-aţi gândit niciodată cât de importante sunt detaliile legate de numele şi adresa unei persoane, şi totuşi, aceste detalii ne diferenţiază pe fiecare de toţi ceilalţi oameni care trăiesc pe această planetă.
O ADRESĂ ÎN ISTORIE.

În detalii şi mai exacte, Dumnezeu a scris o "adresă" în istorie, pentru a-L evidenţia pe Fiul Său, Mesia, Salvatorul omenirii, între toţi ceilalţi oameni care au trăit vreodată în istorie – în trecut, prezent sau viitor. Particularităţile acestei "adrese" pot fi găsite în Vechiul Testament – un document scris în decursul unei perioade de 1000 de ani, care conţine peste 300 de referinţe cu privire la venirea Sa. Pe baza calculului probabilităţilor se poate dovedi că şansaca numai 48 dintre aceste profeţii să se fi împlinit într-o persoană anume, ar fi de 1/10 Exp 157.
Şansa de a putea găsi o altă persoană care să împlinească toate aceste descrieri este redusă şi mai mult de faptul că toate aceste profeţii cu privire la Mesia au fost făcute cu cel puţin 400 de ani înainte de venirea Sa. Unii ar putea să obiecteze că aceste profeţii ar fi fost scrise după vremea în care a trăit Cristos şi concepute în aşa fel încât să coincidă cu evenimentele din viaţa Lui. Această pretenţie ar putea părea plauzibilă până când ne dăm seama că Septuaginta (traducerea grecească a Vechiului Testament ebraic) exista deja în jurul anului 150 – 200 î. Cr. Această traducere dovedeşte că a trebuit să existe un interval de timp de cel puţin 200 de ani între scrierea profeţiilor şi împlinirea lor în Cristos.
Cu siguranţă că Dumnezeu a scris o "referinţa" pe care numai Mesia ar fi putut s-o împlinească. Au existat aproximativ 40 de alte pretenţii din partea unor persoane de a fi fost Mesia. Numai Unul însă – Isus Cristos – a făcut apel la profeţiile împlinite în viaţa Lui, pentru a-Şi susţine această pretenţie; şi numai scrisorile Lui de acreditare pot dovedi valabilitatea acestei pretenţii.
Care au fost câteva dintre aceste detalii? Care au fost evenimentele care trebuiau să preceadă şi să însoţească apariţia Fiului lui Dumnezeu?
Pentru început, trebuie să ne întoarcem la Geneza 3:15. Aici găsim înregistrată prima profeţie mesianică. În toată Scriptura, numai un singur bărbat a fost "născut din sămânţa femeii" – toţi ceilalţi oameni fiind născuţi din sămânţa bărbatului. Găsim aici pe unul care avea să vină în lume şi să zădărnicească lucrările satanei ("acesta îi va zdrobi capul"). În Geneza 9 şi 10 Dumnezeu vine cu detaliisuplimentare cu privire la această persoană. Noe a avut trei fii: Sem, Iafet şi Ham. Toate naţiunile pământului din zilele noastre se trag din aceşti trei bărbaţi. Dumnezeu a eliminat 2/3 din ei când a hotărât că Mesia avea să vină din spiţa lui Sem.
Apoi, pe măsură ce înaintăm spre anul 2000 î. Cr., îl vedem pe Dumnezeu chemându-l pe Avram din Ur, Caldeea. Cu Avram, Dumnezeu devine mai specific, afirmând că Mesia va fi unul din descendenţii lui. Toate familiile pământului aveau să fie binecuvântate în Avram. Când Avram a avut doi fii: Isaac şi Ismael, mulţi dintre descendenţii lui au fost eliminaţi, atunci când Dumnezeu l-a ales pe cel de-al doilea fiu, Isaac.
Isaac a avut doi fii: pe Iacov şi pe Esau. Dumnezeu a ales spiţa lui Iacov. Iacov a avut 12 fii, din care s-au format cele 12 seminţii ale lui Israel. Dumnezeu a pus de-o parte seminţia lui Iuda, din care avea să vină Mesia, eliminând astfel 11/12 din seminţiile lui Israel. Dintre toate familiile provenite din Iuda, casa lui Isai a reprezentat alegerea divină. Putem observa deja probabilitatea conturând-se.

Isai a avut 8 fii; în 2 Samuel 7:12-16 şi Ieremia 23:5 Dumnezeu elimină 7/8 din familia lui. Citim că omul ales de Dumnezeu va fi nu numai sămânţa femeii din spiţa lui Sem, din neamul evreilor, din seminţia lui Isaac, din casa lui Iacov, din seminţia lui Iuda, ci şi că El avea să vină din casa lui David.
O profeţie datând din anul 1012 î. Cr. prezice de asemenea că mâinile şi picioarele acestui om vor fi străpunse (adică el avea să fie răstignit). Această descriere a fost făcută cu 800 de ani înainte de răstignirea lui Cristos şi transformată în fapt de către cuceritorii romani.
Isaia 7:14 adaugă că el va fi născut dintr-o fecioară: o naştere naturală în urma unei concepţii supranaturale. Un criteriu care se situează deasupra planificării şi posibilităţii umane de control. Câteva profeţii înregistrate în Isaia şi în Psalmi descriu climatul social în care avea să apară şi reacţia pe care acest om al lui Dumnezeu o va produce: propriul său neam, neamul evreilor, îl va respinge, iar neamurile vor crede în El. El urma să aibă un premergător (Isaia 40:3, Maleahi 3:1), o voce în pustie, care va pregăti calea înaintea Domnului – un Ioan Botezătorul.
CEI TRIZECI DE ARGINT.
Mai observaţi încă şapte detalii ale profeţiilor care îngustează şi mai mult sfera de probabilitate a împlinirii lor. Dumnezeu arată aici că Mesia (i) va fi vândut (ii) de către un prieten (iii) pentru treizeci de monede (iv) de argint şi că (v) aceşti bani vor fi aruncaţi (vi) pe podeaua Templului (vii) şi folosiţi pentru cumpărarea ţarinei olarului.
În Mica 5:2 Dumnezeu elimină toate oraşele lumii, alegând Betleemul, o cetate cu mai puţin de 1000 de locuitori, ca loc în care avea să se nască Mesia. Apoi, printr-o serie de alte profeţii, Dumnezeu precizează perioada în care Mesia urma să apară. De exemplu: Maleahi 3:1 şi alte patru texte din Vechiul Testament menţionează că Mesia trebuia să vină pe când templul din Ierusalim se afla încă în picioare. Acest fapt este deosebit de semnificativ când ne dăm seama că templul a fost distrus în anul 70 d. Cr. şi n-a mai fost reconstruit de atunci niciodată. Aceste detalii precise: locul, timpul, felul naşterii, reacţia contemporanilor, trădarea, felul morţii, sunt numai câteva din sutele dedetalii care compun "adresa" pentru identificarea Fiului lui Dumnezeu, Mesia, Mântuitorul omenirii.
OBIECŢIE: ÎMPLINIREA PROFEŢIILOR A FOST PURĂ ÎNTÂMPLARE
"Ei bine, s-ar putea arăta că unele dintre aceste profeţii s-au împlinit în viaţa lui Kennedy, a lui King, sau a lui Nasser" – va replica un critic.
Da, s-ar putea găsi probabil una sau două profeţii care să se fi împlinit în vieţile altor oameni care au trăit în istorie, dar nu toate cele 60 de profeţii majore şi cele 270 de ramificaţii ale lor. De fapt, dacă cineva ar putea găsi un om, în afară de Isus, fie mort, fie viu, care ar împlini numai jumătate din prezicerile referitoare la Mesia menţionate în cartea lui Fred John Meldau intitulată Messiah în Both Testaments (Mesia în cele două Testamente), compania de presă Christian Victory din Denver ar fi gata să acorde ca recompensă un premiu de 1000 de dolari.
H. Harold Hartzler de la Afiliaţia Ştiinţifică Americană, în prefaţa cărţii lui Peter W. Stoner, scrie: "Manuscrisul cărţii Science Speaks a fost revizuit cu

grijă de către un comitet format din membrii ai Asociaţiei Ştiinţifice Americane şi de către consiliul executiv al acestui grup, conţinutul ei fiind declarat corect în ce priveşte materialul ştiinţific prezentat. Analizele matematice incluse sunt bazate pe principii corecte ale teoriei probabilităţilor, pe care profesorul Stoner le-a aplicat în mod corespunzător şi convingător”.

Următoarele cifre de probabilitate care au fost extrase din această carte vin să demonstreze că orice coincidenţă în împlinirea profeţiilor este exclusă, conform principiilor ştiinţei probabilităţilor. Stoner spune că, folosind ştiinţa modernă a probabilităţilor în studiul a opt dintre profeţii, "aflăm că şansa ca un om care a trăit până în timpurile prezente să fi împlinit toate aceste opt profeţii este de 1/10 Exp 17”. Aceasta ar reprezenta 1/100.000.000.000.000.000. Pentru a ne ajuta să ne imaginăm această cifră infimă de probabilitate, Stoner ilustrează astfel: presupunând că am lua 10 Exp 17 monede de argint şi le-am împrăştia pe suprafaţa statului Texas, ele ar acoperi întreaga suprafaţă cu un strat în grosime de 60 cm. Să presupunem că am marca una din aceste monede, şi apoi am amesteca-o printre celelalte; apoi am lega pe cineva la ochi şi i-am cere să meargă încotro va voi şi să găsească moneda marcată. Ce şanse ar avea acest om de a găsi moneda cu pricina? Aceeaşi şansă pe care ar fi avut-o profeţii, ca scriind aceste opt preziceri, ele să se fi împlinit toate în viaţa unuia dintre oamenii care au trăit din zilele lor şi până astăzi, presupunând că ei le-ar fi scris din înţelepciunea lor proprie.

"Acum, aceste preziceri au fost scrise fie din inspiraţie divină, fie profeţii au scris ceea ce considerau ei că avea să se întâmple. În acest caz, profeţii aveau doar o şansă din 10 Exp 17 ca spusele lor să se împlinească în viaţa unei persoane – şi totuşi, ele s-au împlinit toate în Cristos.

Cu alte cuvinte, împlinirea acestor profeţii demonstrează că Dumnezeu a inspirat scrierea lor cu o precizie colosală, căreia i-a lipsit doar o şansă din 10 Exp 17 pentru a fi absolută”.

O ALTĂ OBIECŢIE.

O altă obiecţie care se aduce adesea este aceea că Isus ar fi împlinit aceste profeţii în mod deliberat.

Această obiecţie pare plauzibilă până când ajungem să ne dăm seama că multe dintre detaliile privitoare la venirea Lui au fost cu totul deasupra oricărei posibilităţi umane de control. De exemplu, locul naşterii. Vi l-aţi putea imagina pe copilaşul Isus, aflat încă în pântecele Mariei, călare pe măgăruş, zicând: "Mamă, mă tem că nu vom ajunge la timp.” Când Irod i-a întrebat pe marii preoţi şi pe cărturari "Unde trebuie să Se nască Cristosul?" ei i-au răspuns: „În Betleemul din Iudeea, căci aşa a fost scris în profeţi" (Matei 2:5). Momentul istoric al venirii Lui, felul naşterii, trădarea Lui de către un prieten şi preţul acestei trădări, felul morţii, reacţia trecătorilor, batjocura şi tragerea la sorţi pentru cămaşa Lui, etc – jumătate din profeţii, ar fi fost cu neputinţă de împlinit în mod deliberat. Isus n-ar fi putut "aranja" să fie născut din sământa femeii, din seminţia lui Sem, ca urmaş al lui Avram, şi aşa mai

departe. Nu este de mirare deci că Isus şi apostolii au făcut apel la profeţiile împlinite pentru a dovedi validitatea pretenţiilor Sale.

De ce s-a complicat Dumnezeu oare cu toate aceste detalii? Eu cred că planul Lui a fost ca Isus Cristos să aibă toate scrisorile de acreditare necesare atunci când a intrat în această lume. Totuşi, cel mai extraordinar lucru în legătură cu Isus Cristos este acela că El a venit să transforme vieţile oamenilor. Numai El a împlinit toate profeţiile Vechiului Testament care descriu venirea Lui şi numai El a împlinit cea mai mare profeţie dintre toate, cu privire la cei care aveau să-L primească, adică cei ce vor crede în El – promisiunea unei vieţi noi: "Va voi da o inimă nouă şi voi pune în voi un Duh nou. Dacă este cineva în Cristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus, iată că toate lucrurile s-au făcut noi".

CAPITOLUL 10

Nu mai există nici o altă cale?

De curând, un absolvent al Universităţii Statului Texas mi s-a adresat cu întrebarea: "De ce este Isus singura cale spre o relaţie cu Dumnezeu?" Cu puţin înainte, în cuvântarea mea, arătasem că Isus a pretins a fi singura cale spre Dumnezeu, că mărturiile Scripturii şi ale apostolilor sunt vrednice de crezare, şi că există suficiente dovezi care să susţină credinţa în Isus Cristos ca Mântuitor şi Domn. Şi totuşi, întrebarea lui suna: "De ce Isus? Nu mai există nici o altă cale spre o relaţie cu Dumnezeu? Cum stau lucrurile cu Buda sau cu Mahomed? Nu este de ajuns să trăieşti o viaţă morală? Dacă Dumnezeu este atât de iubitor, atunci El va trebui să-i accepte pe toţi oamenii aşa cum sunt”.

Un om de afaceri îmi spunea: „Într-adevăr, mi-aţi dovedit că Isus Cristos este Fiul lui Dumnezeu; dar nu mai există şi alte căi spre o relaţie personală cu Dumnezeu, în afară de Isus?"

Comentariile de mai sus exprimă felul de gândire al multor oameni din zilele noastre cu privire la întrebarea: De ce este nevoie să ne încredem în Isus ca Salvator şi Domn pentru a avea o relaţie personală cu Dumnezeu şi a experimenta iertarea păcatelor? I-am răspuns acestui tânăr, spunându-i căfoarte mulţi oameni nu înţeleg natura lui Dumnezeu. De obicei întrebarea lor este: "Cum poate un Dumnezeu iubitor să îngăduie ca un om păcătos să meargă în iad?" Dar eu aş întreba mai degrabă: "Cum ar putea un Dumnezeu drept, sfânt şi neprihănit, să permită unui păcătos să stea în prezenţa Sa?" O falsă înţelegere a naturii şi caracterului lui Dumnezeu a fost cauza care a determinat apariţia atât de multor probleme teologice şi etice. Cei mai mulţi dintre oameni cred că Dumnezeu este un Dumnezeu iubitor, şi se opresc la acest punct. Dumnezeu nu este însă numai un Dumnezeu al dragostei, ci El este în acelaşi timp neprihănit, drept şi sfânt.

Noi îl cunoaştem pe Dumnezeu prin intermediul atributelor Lui. Un atribut nu este o parte din Dumnezeu. Obişnuiam şi eu să gândesc că dacă aş lua toate atributele lui Dumnezeu – sfinţenie, dragoste, dreptate, neprihănire – şi le-aş aduna la un loc, suma lor ar fi egală cu Dumnezeu. Ei bine, lucrurile nu stau tocmai aşa. Un atribut nu este o parte din Dumnezeu, ci un adevăr în legătură cu El. De exemplu, când spunem că Dumnezeu este dragoste, prin

aceasta nu înţelegem că o parte din Dumnezeu este dragoste, ci că dragostea este o caracteristică a lui Dumnezeu. Când Dumnezeu iubeşte, El nu face altceva decât să fie El însuşi.
Există o problemă care s-a dezvoltat ca rezultat al căderii omului în păcat. În eternitate, Dumnezeu a hotărât să-l creeze pe om. Eu cred, conform Scripturii, că Dumnezeu l-a creat pe om cu scopul de a-şi împărtăşi cu el dragostea şi slava. Dar când Adam şi Eva s-au răzvrătit şi au pornit pe drumul lor propriu, păcatul a intrat în rasa umană. La acel punct, oamenii au devenit păcătoşi, sau despărţiţi de Dumnezeu.
Dilema în care se afla Dumnezeu era că El îl crease pe om cu scopul de a-şi împărtăşi slava cu el, şi acum acesta nesocotise sfatul şi porunca Lui, alegând să păcătuiască. În dragostea Lui, Dumnezeu a căutat o cale de salvare. Dar fiindcă El nu este numai un Dumnezeu al dragostei, ci şi un Dumnezeu sfânt, drept şi neprihănit, natura Lui însuşi îl determina să-l pedepsească pe păcătos. Biblia ne spune că "plata păcatului este moartea". Am putea spune deci că Dumnezeu se afla într-o dilemă.
În sânul dumnezeirii – Dumnezeu Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt – s-a luat o decizie. Isus, Fiul lui Dumnezeu, avea să ia trup de om. El avea să devină Dumnezeul-Om. Acest lucru este descris în primul capitol din Evanghelia lui Ioan, unde ni se spune: "Cuvântul a devenit trup şi a locuit printre noi”. De asemenea, în Filipeni 2, Pavel scrie că Cristos Isus S-a dezbrăcat de Sine Însuşi şi a luat chip de om.
Isus a fost Dumnezeul-Om. El a fost în acelaşi timp 100% om şi 100% Dumnezeu. De bună voie, El a trăit o viaţă fără păcat, ascultând pe deplin de voia Tatălui Său. Declaraţia Scripturii cum că "plata păcatului este moartea" nu i s-a aplicat lui Cristos. Fiind nu numai un om mărginit, ci şi Dumnezeu infinit, El a avut capacitatea infinită de a lua asupra Sa păcatele întregii omeniri. În urmă cu aproape 2000 de ani, când a murit pe cruce, Dumnezeul sfânt, drept şi neprihănit Şi-a turnat toată mânia asupra Fiului Său. Când Isus a strigat: "S-a sfârşit!", natura neprihănită a lui Dumnezeu a fost deplin satisfăcută. Se poate spune că din acel moment Dumnezeu era din nou "liber" să trateze omenirea cu dragoste, fără a mai fi nevoit să-l distrugă pe păcătos, deoarece prin moartea lui Isus pe cruce, natura Lui neprihănită a fost deplin satisfăcută.
Adeseori îi întreb pe oamenii cu care stau de vorbă: "Pentru cine a murit Isus?" Şi ei îmi răspund: "Pentru mine" sau "pentru întreaga lume”. Apoi eu continui: "Şi pentru cine încă?" şi ei îmi răspund: "Nu ştiu” l-a care eu le spun: "El a murit şi pentru Dumnezeu Tatăl”. Vedeţi deci cum se pune problema? Cristos nu a murit numai pentru noi, ci şi pentru Tatăl. Acest lucru este descris în Romani 3:25, unde Pavel vorbeşte despre jertfa de ispăşire. În esenţă, această jertfă de ispăşire înseamnează satisfacerea unei cerinţe. Când a murit pe cruce, Isus a murit nu numai pentru noi, ci şi pentru a satisface cerinţele sfinţeniei şi dreptăţii caracteristice naturii lui Dumnezeu.
Un incident petrecut cu câţiva ani în urmă în California mi-a lămurit ceea ce a făcut Isus pe cruce pentru a rezolva problema pe care Dumnezeu o avea în ce priveşte omenirea păcătoasă. O tânără fusese reţinută de poliţie pentru

depăşirea vitezei legale de circulaţie. A fost adusă în faţa judecătorului şi i s-a aplicat o amendă. Judecătorul a citit acuzaţia şi a întrebat-o: "Eşti sau nu eşti vinovată?" Tânăra a răspuns: "Sunt vinovată”. Judecătorul a pronunţat sentinţa. O amendă de 100 de dolari sau 10 zile de arest. Atunci s-a întâmplat un lucru nemaipomenit în analele judiciare: judecătorul s-a ridicat, şi-a scos roba, a înaintat în faţa curţii, şi-a scos portofelul din buzunar şi a plătit amenda. Care este explicaţia? Judecătorul era tatăl fetei. El îşi iubea fiica, dar în acelaşi timp era judecător. Fiica lui încălcase legea, şi el nu putea să-i spună pur şi simplu: "Pentru că te iubesc, te iert. Poţi pleca”. Dacă ar fi procedat astfel, el ar fi fost un judecător nedrept. El trebuia să respecte legea. Dar fiindcă îşi iubea fiica, dragostea lui faţă de ea l-a făcut să-şi scoată roba dejudecător, să vină şi să o reprezinte în calitate de tată, plătindu-i datoria.

Ilustraţia descrie într-o oarecare măsură ceea ce Dumnezeu a făcut pentru noi în Isus Cristos. Noi am păcătuit. Biblia spune: "Plata păcatului este moartea”. Oricât de mult ne-ar fi iubit, Dumnezeu trebuia să rostească sentinţa de MOARTE, fiind un Dumnezeu drept. Şi totuşi, deoarece ne-a iubit atât de mult, El a fost gata să se coboare de pe tronul Lui, luând trup de om în Isus Cristos şi să plătească preţul răscumpărării noastre, care a însemnat moartea Fiului Său pe cruce.

La acest punct, mulţi oameni pun întrebarea: "De ce nu ne-a iertat El pur şi simplu?" Un director al unei mari întreprinderi mi-a spus odată: "Angajaţii mei produc adesea stricăciuni şi eu le trec cu vederea. Vreţi să spuneţi că Dumnezeu n-ar putea face la fel?" Oamenii uită însă faptul că oriunde există iertare, este şi un preţ de plătit. De exemplu, să spunem că fiica mea sparge o lampă din casă. Eu sunt un tată iubitor şi iertător, aşa încât o iau pe genunchi, o îmbrăţişez, şi-i spun: "Nu mai plânge, draga mea. Tata te iubeşte şi te iartă”. Acum, de obicei oamenii cu care stau de vorbă vor spune: "Ei bine, aşa trebuia să facă şi Dumnezeu”. Să nu uităm însă că lampa spartă trebuie înlocuită. Cine plăteşte lampa nouă? Ei bine, eu. Există întotdeauna un preţ al iertării. De pildă, dacă cineva te insultă în public şi tu îi spui apoi cu înţelegere: "Te-am iertat", cine suportă preţul insultei?

Aceasta este ceea ce a făcut şi Dumnezeu. El i-a spus omului: "Eşti iertat". Dar a plătit El însuşi preţul acestei iertări prin moartea Sa pe cruce.

CAPITOLUL 11

El a schimbat viaţa mea.

Isus Cristos este viu. Faptul că mă aflu în viaţă şi că desfăşor activitatea pe care o desfăşor este o dovadă vie a faptului că Isus Cristos a înviat din morţi.

Thomas Aquinas scria: "Există în fiecare suflet o sete după fericire şi împlinire”. Ca adolescent am dorit să fiu fericit -şi acesta nu este un lucru rău. Voiam să fiu unul dintre cei mai fericiţi oameni din lume. Doream de asemenea un sens în viaţă. Voiam răspunsuri la întrebările mele: "Cine sunt eu?" "De ce mă aflu aici?" "Unde mă voi duce după moarte?"

Mai mult decât atât, doream libertatea. Voiam să fiu fiinţa cea mai liberă de pe pământ. Pentru mine, libertate nu înseamnă a merge şi a face ceea ce vrei. Oricine poate face acest lucru, şi nenumăraţi oameni o şi fac. Adevărata

libertate însă înseamnă a avea tăria să faci ceea ce ştii că eşti dator să faci. Cei mai mulţi oameni ştiu ce anume ar trebui să facă, dar nu au puterea necesară. Aceştia sunt adevăraţii încătuşaţi.
Astfel, am început să caut răspunsuri. Se părea că fiecare om are un anume fel de religie, aşa că am început şi eu să fac ceea ce-i vedeam pe alţii făcând; am început prin a merge la biserică. Se pare însă că nu găsisem biserica cea mai bună. Unii vor înţelege ce vreau să spun: mă simţeam maimizerabil în biserică decât afară. Mergeam dimineaţa, după-masa şi seara.
Fiind din totdeauna o fiinţă foarte practică, atunci când un lucru nu merge, îl fac bucăţi. Aşa că am rupt-o cu religia. Tot ceea ce ea mi-a oferit au fost 35 de cenţi pe care i-am luat din greşeală în timpul unei colecte, ca rest de la cei 25 de cenţi pe care-i donasem. Şi cam atât este tot ceea ce mulţi oameni câştiga din toată religia lor.
Am început să mă întreb dacă prestigiul ar putea fi soluţia. Faptul de a fi un conducător, de a găsi o cauză căruia să i te dăruieşti şi să ajungi astfel "vestit" – asta trebuia să fie! La prima universitate la care am studiat, studenţii cu funcţii înalte se bucurau de tot felul de privilegii.
Astfel, am început să mă zbat pentru funcţia de preşedinte de an, şi am ajuns să fiu ales. Era interesant să fii cunoscut de către toţi studenţii din şcoală; toţi mă salutau respectuos: "Salut Josh!" Eu hotărâm în ce fel aveau să fie folosite fondurile studenţeşti şi cine aveau să fie vorbitorii pe care îi invitam pentru diferitele prelegeri. Era grozav! Dar, ca orice alt lucru pe care-l încercasem, a început şi acesta să se învechească. De obicei mă trezeam lunea dimineaţa cu dureri de cap din cauza nopţii precedente; şi atitudinea mea era: "Ei bine, încă o săptămână de alergare” – şi mă străduiam să răzbesc de lunea până sâmbăta. Fericirea mea gravita în jurul a două seri din săptămână: sâmbăta şi duminica; şi apoi cercul vicios se relua din nou.
Totuşi, am reuşit să-i înşel pe toţi cei din jur. Ei mă socoteau cel mai norocos şi fericit băiat din lume. În timpul campaniei de alegeri circula printre studenţi fraza: "Josh – voioşia întruchipată!" Mă distram mai bine ca oricine pe banii studenţilor, fără ca ei să-şidea seama că fericirea mea nu era cu nimic mai grozavă decât a lor. Ea depindea de circumstanţe: când lucrurile îmi mergeau bine, mă simţeam mulţumit. Când treburile mergeau prost, eram nefericit. Eram ca o barcă pe valurile mării, purtată încoace şi încolo de vântul circumstanţelor. Există un termen biblic care descrie acest gen de viaţă: iad. Nu aflasem însă pe nimeni care să trăiască un alt fel de viaţă, şi nu ştiam cine mi-ar fi putut spune cum să trăiesc altfel, sau cum să-mi schimb viaţa. Toţi îmi spuneau ce ar trebui să fac, dar nimeni nu-mi asigura puterea s-o fac. Am început să fiu nemulţumit, frustrat.
Îmi dădeam seama că puţini dintre studenţii pe care-i cunoşteam erau mai sinceri decât mine în căutarea şi încercarea lor de a afla un sens în viaţă. Cu timpul, am început să observ un grup de studenţi – vreo opt – a căror viaţă părea să aibă ceva deosebit. Ei păreau să ştie ce cred şi de ce anume. Mi-a plăcut întotdeauna să mă aflu în preajma unor asemenea oameni. Nu contează dacă ei sunt sau nu de acord cu mine. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei are opinii total diferite de ale mele în unele privinţe; dar ceea

ce am admirat din totdeauna au fost oamenii cu convingeri ferme. (N-am întâlnit încă prea mulţi, dar îi admir pe toţi aceia pe care-i cunosc). Iată de ce, uneori mă simt mai bine printre nişte lideri radicali decât în preajma unora dintre creştini. Căci unii creştini pe care i-am întâlnit sunt atât de şterşi, încât mă întreb dacă 50% din ei nu joacă doar teatru. Dar oamenii din acest grup păreau să ştie încotro merg. Şi acest lucru este cu totul neobişnuit printre studenţi.
Aceşti tineri pe care începusem să-i remarc, nu numai că vorbeau despre dragoste, dar se şi angajau.
Păreau să se învârtă deasupra circumstanţelor vieţii de studenţi. Toţi ceilalţi păreau copleşiţi de multitudinea de activităţi. Un lucru pe care l-am observat însă a fost că ei păreau a radia o împlinire şi un echilibru care nu erau tulburate de circumstanţe. Se părea că posedau o sursă internă de bucurie continuă. Erau remarcabili: aveau ceva ce mie îmi lipsea.
Şi, ca de obicei, când cineva are ceva ce tu nu ai, aceasta te face să râvneşti şi tu la acel lucru. De aceea este atât de periculos să-ţi laşi bicicleta fără lacăt în faţa căminului. (Dacă educaţia ar fi într-adevăr soluţia tuturor problemelor, universităţile ar trebui să fie locurile cele mai "sfinte" din întreaga lume.)
Astfel, m-am hotărât să mi-i câştig pe aceşti tineri ciudaţi de prieteni. Două săptămâni mai târziu, ne aflam cu toţii la o cafea, într-o cofetărie.
Conversaţia a început să se dezvolte în jurul subiectului: Dumnezeu. Şi aşa cum se întâmplă, dacă eşti nesigur pe tine, vei căuta să respingi pe loc orice argumente atunci când este vorba de religie sau de Dumnezeu. De aceea fiecare universitate sau comunitate are câte unul cu gura mare, spunând: "O, creştinismul! Ha, ha, ha! Aşa ceva este pentru cei slabi – dar nu pentru un intelectual”. (Şi, de obicei, cu cât gura este mai mare, cu atât ea denotă un gol lăuntric mai mare.)
Şi pentru că gândul nu-mi dădea pace, am privit drept în faţa mea, la una din fete – o fată foarte "bine" (obişnuisem să cred că toţi creştinii arătau la fel – şterşi, neinteresanţi). Şi aplecându-mă cu emfază pe speteaza scaunului pentru a nu crea impresia că eram prea preocupat, am întrebat: "Ce anume vă face pe voi atât de diferiţi? Care este cauza?"
Fata aceea părea să aibă o convingere foarte puternică. Ea mă privi direct în ochi fără să zâmbească şi rosti două cuvinte pe care nu le-aş fi socotit vreodată ca parte posibilă a unui răspuns la întrebările unui intelectual: "Isus Cristos!" "Pentru numele lui Dumnezeu – i-am replicat – nu-mi veni te rog cu astfel de fraze. Sunt sătul până peste cap de religie, de biserică şi de Biblie”. Ea îmi răspunse pe acelaşi ton: "Tinere, eu n-am vorbit de vreo religie, ci de Isus Cristos”.
Pentru prima dată cineva îmi făcea clar faptul că creştinismul nu era o "religie". Religiile sunt încercările oamenilor de a ajunge la Dumnezeu prin fapte bune. Creştinismul este Dumnezeu, coborându-Se la om prin Isus Cristos şi oferindu-i acestuia o relaţie personală cu El însuşi.
Se pare că în universităţi există mai mulţi oameni cu o concepţie greşită despre creştinism decât oriunde în lume. Recent, am întâlnit un profesor asistent care afirma la unul din seminariile pentru doctoranzi: "Toţi cei ce

merg la biserică sunt creştini”. I-am replicat: "Faptul de a intra într-un garaj nu te face să devii o maşină”. Nu există nici o legătură între a merge la biserică şi a fi creştin. Creştin este omul care şi-a pus încrederea în Cristos. Noii mei prieteni m-au încurajat să examinez afirmaţiile lui Isus Cristos şi pretenţia Lui de a fi Fiul lui Dumnezeu, spunându-mi că, luând trup de om, El a trăit printre oameni reali, a murit pe o cruce pentru păcatele omenirii, a fost îngropat şi a treia zi a înviat din morţi, fiind acum în stare să transforme vieţile oamenilor din sec. al XX-lea.
Credeam că era vorba de o înşelăciune. De fapt eram convins că cei mai mulţi creştini nu erau decât nişte idioţi. Întâlnisem deja câţiva. Obişnuisem săpândesc la orele de curs, aşteptând ca vreun student creştin să-şi exprime opinia, pentru a folosi ocazia ca să-i servesc o replică prin care să-l reduc la tăcere. Îmi imaginam că dacă un creştin ar fi avut vreo celulă activă în creierul lui, ar fi murit şi aceea de plictiseală şi singurătate. Era tot ceea ce ştiam cu privire la ei.
Dar oamenii aceştia îmi stârneau de-a dreptul interesul. În sfârşit, am acceptat provocarea lor, dar am făcut-o doar din mândrie, dorind să-i "pun la punct”. Nu ştiam că la mijloc existau fapte. Nu ştiam că existau dovezi care puteau fi evaluate. În final, raţiunea m-a condus la concluzia că Isus Cristos trebuia să fie ceea ce a pretins a fi. De fapt, la baza primelor două cărţi pe care le-am scris a stat încercarea mea de a combate creştinismul. Şi cum nu am reuşit, am sfârşit prin a deveni creştin.
Între timp au trecut 13 ani, în care m-am documentat în ce priveşte motivele pentru care această credinţă în Isus Cristos este întemeiată din punct de vedere intelectual.
Pe vremea aceea însă aveam o dificultate: mintea îmi spunea că toate aceste lucruri erau adevărate, dar voinţa mă trăgea în altă direcţie. Am descoperit că faptul de a deveni creştin implica destul de multă renunţare, nefiind prea uşor pentru "Ego". Isus Cristos îmi solicita în mod direct voinţa de a crede. Daţi-mi voie să-L citez: "Iată, Eu stau la uşă şi bat. Dacă aude cineva glasul Meu şi-Mi deschide, voi intra” (Apocalipsa 3:20). Nu-mi păsa dacă El umblase sau nu pe valuri, sau dacă transformase sau nu apa în vin. Problema mea era că nu doream pur şi simplu ca cineva să-mi dirijeze viaţa. Căci nu-mi puteam imagina o cale mai sigură de a-mi ruina libertatea. Astfel, mintea îmi spunea că creştinismul era adevărat, dar voinţa mă trăgea în altă parte.
De fiecare dată când mă aflam în preajma acestor creştini entuziaşti, conflictul meu se relua. Dacă te-ai aflat vreodată în preajma unor oameni fericiţi atunci când tu însuţi te simţeai mizerabil, vei înţelege la ce mă refer. Dar fericirea lor mă atrăgea, şi mă trezeam îndreptându-mă spre clubul unde îi întâlneam de obicei. Ajunsesem la un punct când mergeam la culcare la ora 10 seara şi nu reuşeam să adorm până la 4 dimineaţa. Îmi dădeam seama că trebuia să-mi scot din minte aceste lucruri, înainte ca să-mi ies eu însumi din minţi. (Fusesem întotdeauna un om cu o minte deschisă, dar nu atât de deschisă încât să-mi pierd creierii.)
Şi pentru că eram un om cu o minte deschisă, la data de 19 decembrie 1959, la ora 20:30, în timpul celui de-al doilea an de studiu, am devenit creştin.

Unii mă vor întreba: "Ei bine, cum ştii că acest lucru s-a întâmplat?" Iar eu le voi răspunde: "Uite cum: am fost de faţă. Şi această decizie mi-a schimbat întreaga viaţă”.
În acea seară m-am rugat şi am spus patru lucruri care au făcut posibil începutul relaţiei mele personale cu Cristosul cel înviat.
Mai întâi I-am spus: "Doamne Isuse, îţi mulţumesc că ai murit pe cruce pentru mine”. Apoi am continuat: „Îţi mărturisesc toate lucrurile din viaţa mea care nu sunt pe placul Tău, şi Te rog să mă înnoieşti”. (Scriptura spune: "Dacă vor fi păcatele voastre roşii cum este cârmâzul, se vor face albe ca zăpada”.) În al treilea rând am spus: "Chiar acum, aşa cum ştiu mai bine, îţi deschid uşa inimii şi a vieţii mele, şi mă încredinţez Ţie ca Mântuitor şi Domn. Preia Tu controlul asupra vieţii mele. Schimbă-mi viaţa, fă-mă să fiu omul care m-ai creat Tu să fiu. „Şi apoi, un alt lucru pe care l-am menţionat a fost: „Îţimulţumesc, prin credinţă, că ai venit în viaţa mea”. Nu era o credinţă bazată pe ignorantă, ci pe Cuvântul lui Dumnezeu şi pe mărturiile şi relatările istorice care-l atestă autenticitatea.
Cu siguranţă că i-aţi auzit pe mulţi oameni religioşi vorbind despre "iluminarea" pe care au experimentat-o. Ei bine, după ce m-am rugat astfel, nimic deosebit nu s-a petrecut. Vreau să spun chiar nimic. Şi nici chiar până astăzi nu pot spune că mi-ar fi crescut aripi. De fapt, după ce am luat acea decizie m-am simţit chiar mai rău. „În ce afacere te-ai mai vârât!" – îmi ziceam; şi mă simţeam de parcă se sfârşise cu mine. (Unii încă mai cred că acest lucru s-a întâmplat.) Pot să vă spun doar un singur lucru: în următoarele 6-12 luni am ajuns să-mi dau seama că nu ajunsesem la capăt. Viaţa mea era schimbată.
Mă aflam într-o discuţie cu şeful departamentului de istorie de la o universitate din vest, căruia i-am spus printre altele că Dumnezeu îmi transformase întreaga viaţă; la care el m-a întrerupt, zicând: "Domnule McDowell, hai să fim serioşi. Doar nu vrei să-mi spui că Dumnezeu ţi-a schimbat viaţa acum, în sec. al XX-lea? În ce privinţă?”. După vreo 45 de minute, el m-a oprit, zicând: "O. K., ajunge”.
Unul din aspectele pe care i le-am menţionat a fost lipsa mea de pace. Trebuia să fiu mereu antrenat în câte ceva: mă vânturam de ici colo, şi mintea îmi era asaltată de conflicte şi frământări de tot felul. Când mă aşezam, încercând să studiez sau să meditez, nu reuşeam să mă adun. Dar la scurt timp după ce am luat acea decizie pentru Cristos, un fel de pace mentală a început să se dezvolte în mine. Nu mă înţelegeţi însă greşit. Nu vorbesc aici despre dispariţia conflictelor. Ceea ce am aflat în această relaţie cu Cristos n-a fost atât de mult absenţaconflictelor, cât puterea de a le face faţă. Şi n-aş schimba aceasta cu nimic în lume.
Un alt domeniu în care am început să mă schimb a fost temperamentul. Obişnuisem să-mi pierd cumpătul chiar şi numai dacă cineva se uita pieziş la mine. Mai păstrez încă urmele unei încăierări în care aproape că l-am omorât pe unul, în primul an de universitate. Temperamentul meu era în aşa măsură o parte din mine însumi, încât nici n-am încercat în mod conştient să mă

schimb. Ajunsesem la punctul de a-mi pierde cumpătul pur şi simplu pentru a nu-l mai avea.
De atunci, în cei 20 de ani ce s-au scurs, nu m-am mai pierdut cu firea decât o singură dată. Şi atunci când s-a întâmplat s-o fac am recuperat cam şase ani de linişte.
Exista un alt domeniu cu care nu mă puteam lăuda. Îl voi menţiona aici însă, pentru că nenumăraţi oameni au nevoie de aceeaşi înnoire în vieţile lor: eu am găsit sursa acestei înnoiri într-o relaţie personală cu Cristos cel înviat. Acest domeniu era acela al urii. Viaţa mea a fost plină de ură. Aceasta nu se manifesta în mod necesar în afară, dar mă măcina pe dinăuntru. Eram în conflict permanent cu oamenii, cu lucrurile şi cu ideile. Şi ca atâţia alţii, mă simţeam foarte nesigur pe mine. Ori de câte ori întâlneam o persoană ce avea vederi diferite de ale mele, aceasta îmi devenea duşman.
Dar a existat un om pe care l-am urât mai mult decât orice pe lume: tatăl meu. Îi uram burduhanul. Pentru mine el nu era decât beţivul satului. Aceia dintre voi care veniţi de la sat şi aveţi un tată alcoolic, veţi înţelege ceea ce vă voi spune. Toată lumea îl cunoştea. Colegii mei veneau la şcoală şi începeau să facă glume pe seama lui. Ei nu se gândeau căacest lucru mă afecta, căci în aparenţă eram şi eu ca unul din ei – râdeam, făcând haz. Dar înăuntrul meu urlam de durere. Intram uneori în grajd şi o găseam pe mama bătută atât de rău, încât nu se mai putea ridica, zăcând în gunoi, printre vaci. Când aveam prieteni în vizită îl luam pe tata, îl legam în hambar, şi parcam maşina în faţa intrării. Apoi le spuneam prietenilor că trebuise să plece undeva. Nu cred ca vreun om să fi urât pe cineva mai mult decât l-am urât eu pe tata.
După ce am luat acea decizie pentru Cristos – poate la vreo 5 luni – dragostea lui Dumnezeu prin Isus Cristos care a intrat în fiinţa mea era atât de puternică, încât mi-a răsturnat toată acesta ură. Ea m-a făcut în stare să-mi privesc tatăl drept în ochi şi să-i spun: "Tată, te iubesc!” – şi să i-o spun din toată inima. După toate cele ce i le făcusem, acest lucru l-a şocat de-a dreptul.
După ce m-am transferat la o universitate privată, am avut un accident foarte serios de maşină. Am fost adus acasă cu gâtul în ghips. Nu voi uita niciodată cum tata a intrat în cameră şi m-a întrebat: "Fiule, cum de poţi să iubeşti un tată ca mine?" Iar eu i-am răspuns: "Tată, cu şase luni în urmă te detestam”. Apoi i-am povestit cum am ajuns să-L cunosc pe Isus Cristos: "L-am primit în viaţa mea. Nu pot să-ţi explic exact tot ce s-a petrecut, dar ca rezultat ai acestei relaţii am primit puterea să-i accept pe toţi ceilalţi oameni aşa cum sunt”.
45 de minute mai târziu am văzut întâmplându-se sub ochii mei cea mai mare minune ce mi-a fost dat s-o văd. Cineva din familia mea, unul care mă cunoştea atât de bine încât nu puteam să-l duc cu vorba, îmi spuse: "Fiule, dacă Dumnezeu poate face în viaţa mea ceea ce L-am văzut făcând în tine, vreau să-l dau ocazia”. Chiar atunci, acolo, tatăl meu se rugă împreună cu mine, predându-şi viaţa lui Cristos.

De obicei schimbările apar în decurs de câteva zile, săptămâni, uneori câteva luni sau chiar ani. Viaţa mea s-a transformat în mod progresiv, în decursul primelor 6-12 luni de la convertire. Viaţa tatălui meu s-a schimbat acolo, sub ochii mei. A fost ca şi cum cineva ar fi răsucit întrerupătorul, aprinzând lumina. Nu mi-a mai fost dat să văd o schimbare atât de radicală nici până atunci şi nici de atunci încoace. De atunci tata a mai atins băutura o singură dată. Şi atunci a dus-o până la buze şi apoi a aruncat-o la o parte. Concluzia fermă la care am ajuns este că o relaţie vie cu Isus Cristos transformă vieţile oamenilor.
Poţi să râzi de creştinism, poţi să-l batjocoreşti şi să-l ridiculizezi, dar el funcţionează. El transformă vieţile oamenilor. Când îţi pui încrederea în Cristos, trebuie să ai grijă de atitudinile şi obiceiurile tale, căci Isus Cristos este specialist în schimbarea lor.
Dar creştinismul nu este un lucru pe care să-l torni cuiva pe gât, sau să-l impui vreunui om. Fiecare om îşi are viaţa lui pe care s-o trăiască. Tot ce pot face este să-ţi spun ceea ce am aflat eu. După aceea, decizia îţi aparţine.
Poate rugăciunea pe care am rostit-o eu atunci îţi va fi de folos. Iat-o:
Doamne Isuse, am nevoie de Tine. Îţi mulţumesc că ai murit pe cruce pentru mine. Iartă-mă şi înnoieşte-mă. Chiar acum, în acest moment, mă încredinţez Ţie ca Mântuitor şi Domn. Fă din mine omul care m-ai creat să fiu. În Numele lui Isus Cristos.

SFÂRŞIT